

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd
De groote

Raffles
Onbekende.

No. 459

De Vrouw van den Pelsjager

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE VROUW VAN DEN PELSJAGER.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Een mislukte Expeditie.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks acht uur in den morgen toen een drietal sleden snel heengleed over de eindeloze sneeuwvlakte, welke zich uitstrekt in dien uitersten Westerlijken uithoek van Canada, waar de beschaving schijnt op te houden en niets anders is dan koude, strijd en wildernis.

De koude daalt er menigmaal tot veertig graden onder nul, soms nog lager, de strijd moet worden aangebonden niet alleen met de natuur, niet alleen met de verscheurende dieren, maar ook met den mensch in de wildernis, de eindeloze woestenijs strekt zich weken reizens uit, van de Bering Straat tot fort Joekon, van de Ijszee tot het eiland Prince of Wales.

Het was midden in den Poolwinter en het had reeds dagen achtereen gesneeuwd zonder ophouden, zoodat de grond met een laag sneeuw ter dikte van een halven Meter was bedekt.

Dadelijk had de vorst weder met vernieuwde kracht ingezet en het sneeuwdek was nu bijna zoo hard als ijs.

De honden voor de drie sleden, hoewel zij

Raffles 459.

blijkbaar tamelijk vermoeid waren, konden dan ook zoo snel voortloopen, dat de vijf mannen, welke de sleden vergezelden, hen nauwelijks konden bijhouden, ofschoon zij zich bedienden van het geliefkoosde sneeuwschoeisel der Indianen, de Mocassin, die er uitzien als tennis-rackets en beletten, dat de voet in de sneeuwlaag wegzakt.

Het waren allen krachtig gebouwde mannen, behalve een hunner, die tener was en bleek en een hoofd kleiner dan de kleinste der anderen.

Hij kon ook blijkbaar het minst goed overweg met zijn schoeisel en nu en dan moest men ophouden, om hem weder overeind te zetten, daar hij languit op de sneeuw was neergevallen.

Een der sleden had een passagier.

Het was een mooi meisje, waarvan het fijne gezichtje alleen te zien was, want zij zat letterlijk in de pelzen gepakt, om zich te beschermen tegen de hevige koude.

Achter haar lagen eenige voor den reiziger in deze streken onmisbare voorwerpen, als waterketels, bijlen en andere voorwerpen.

De beide andere sleden waren vrij hoog beladen met tenten, geweren, wollen dekens en andere zaken.

Maar de bespanning was goed, de honden schenen het in den neus te hebben, dat zij niet ver van het doel van de reis waren en zij trokken met lust.

De zon stond tamelijk laag aan den ijlblauwen hemel en zond haar stralen over de sneeuwvlakte.

Rechts verhieven zich, duidelijk zichtbaar, de uitloopers van het Alaska-gebergte, waartegen de bosschen van pijnboomen sterk afstaken, die zich op de helling bevonden en links zou, wanneer het zomer ware, de Kojakuk haar golven hebben voortgestuwd, welke thans tot een sterken ijsvloer gesteld waren.

Drie van de vijf mannen droegen kleederen, die door hun fraaie snit en de kostbaarheid van de stof aanstonds verrieden, dat de dragers niet in dit land woonden en geen gevaar liepen hun kleederen te bederven door ruw werk.

Het waren John Raffles, zijn trouwe vriend Charly Brand en zijn chauffeur James Henderson, een ware Hercules, die bijna een hoofd boven de anderen uitstak.

De Groote Onbekende, de stoutmoedige avonturier bevond zich reeds eenige weken in deze streek, alleen gedreven door zijn verlangen hier te gaan jagen, in deze eenzaamheid, ver van de beschaving — met haar lichtreclames, haar bioscopen, haar elektrische trams, haar tango's en haar strijkjes!

Nu en dan werd Raffles aangegrepen door een onweerstaanbaren lust om zich te onttrekken aan het gewoel der groote steden en zijn leven vol heftige spanning, gevaar en onrust, dat hem ieder oogenblik in de armen van de politie kon voeren, voor eenigen tijd vaarwel te zeggen.

Somtijds trok hij naar de onherbergzame gedeelten van Afrika, om er op de wilde olifanten, tijgers en nijlpaarden te jagen — dan weer trok hem de geheimzinnige stilte van het Poolland onweerstaanbaar aan.

Somtijds ging hij alleen, maar meestal vergezelde Charly Brand hem, zijn eenige ware vriend, die aan tal van zijn gevaarlijkste avonturen had deelgenomen, ofschoon hij menigmaal vruchteloos getracht had Raffles terug te brengen van een weg, die hem vroeg of laat noodzakelijk ten verderve moest voeren.

En ook Henderson ging dan steeds mede, want

de brave reus had zich onmisbaar weten te maken, door zijn kracht en zijn bekwaamheid om zich in alle omstandigheden des levens te kunnen schikken.

Raffles had dus op den Pooltocht, op den sneeuwhaas en op het hermelijn gejaagd en hij had nog andere dingen beleefd, waarvan de aard zal blijken uit het vervolg van dit verhaal.

De vierde man was in dit land geboren en men behoefde hem maar aan te zien, om dadelijk te begrijpen wie en wat hij was; naar het uiterlijk een knappe kerel van omstreeks vijf en twintig jaar, niet groot maar ook niet klein, met een regelmatig energiek gelaat, doordringende zwarte oogen en een huidskleur, rood gebrand door een jarenlang verblijf in de open lucht.

Hij droeg het gewaad van den trapper, bijna geheel uit leder bestaande, met schapenwol gevoerd en met een grooten kraag van bont.

Ook zijn vetlederen laarzen, die tot aan de knie reikten, hadden zulk een rand van bont en op het hoofd droeg hij een muts van het prachtigste hermelijn, die menige New-Yorksche dame hem zou hebben benijd.

En op de manier waarop hij zijn geweer droeg, waarop hij zijn voeten neerzette, waarop hij over de vlakte keek of naar de sporen voor zijn voet, bewees dat hij het land niet alleen uitmuntend kende, maar ook dat hij zijn kost verdiende als jager en dus natuurlijk als pelsjager, want deze streek was bijna uitsluitend bevolkt door pelsdieren: zilver- en blauwvossen, bevers, hermelijns, marters en sneeuwvossen.

Zijn naam was Jim Cooper en Raffles had een paar weken geleden kennis met hem gemaakt, in Yellow Creek, een nederzetting aan den oorsprong van de Kojakuk, waarvan de bevolking meestal vlottend was en die zich bezig hield met jagen, vallen zetten, hout hakken, maar vooral met goudgraven, want sedert eenige maanden werd er ver in het Noorden goud gevonden in den grond, dat met oneindige moeite aan het daglicht moest worden gebracht.

De vijfde man tenslotte was, zooals gezegd, tenger en hij had een fijn bleek gelaat, terwijl zijn oogen beschermd werden door een grooten, in een hoornen montuur gevatten bril.

Hij was hier gekomen, gekleed in een zeer dikke overjas en met een wollen bouffante, een lange zwarte pantalon, een staanden boord en een slappen vilthoed; maar het was den braven ge-

leerde, want wij hebben hier inderdaad te doen met den Londenschen geoloog Armstrong, al spoedig duidelijk geworden, dat, wat bruikbaar was voor een Engelschen winter, volkomen onvoldoende toereikend moest worden geacht voor een land als dit, waar des winters de barometer bevroor en als hij het niet deed, een koude aanwees, die afwisselde tusschen twintig en vijftig graden onder nul.

En zoo hadden dus langzamerhand die kledingstukken plaats moeten maken voor andere en het was een eigenaardig allegaartje geworden!

De zwarte broek stak nu in heel hooge laarzen, met zoolen van bijna twee centimeters en met bont bestikt, de rand van den slappen hoed was naar beneden geslagen en de bouffante diende nu, om dien hoed op het hoofd vast te binden.

Een zeer dikke pels van schapenvachten vervaardigd verborg ten deele de winterjas, die er een stuk onder uithing en de handen werden beschermd door wanten, zoo dik, dat zij op bokshandschoenen geleken.

Het was niet fraal misschien, maar het was warm en dat was voor het oogenblik de hoofdzaak.

Maar daar viel de professor al weder op zijde en toen de geheele stoet weder even stilstond, sprong Silvia Armstrong, de dochter van den geleerden heer, vroolijk op, wierp de dekens van zich af en riep uit:

— Nu is het mijn beurt, vader! Gij gaat nu in de slede zitten! Ik moet het immers ook leeren! Wat zegt gij ervan, graaf Panhurst?

De vraag was gericht tot Raffles, die thans onder dezen naam reisde en glimlachend antwoordde hij:

— Eigenlijk gezegd is het voor u onmisbaar, Miss Silvia. De aanstaande vrouw van een pelsjager zal zich toch goed moeten voortbewegen op sneeuwschoenen, want zij zal haar man toch wel eens willen vergezellen op diens tochten.

Het jonge meisje kreeg een kleur, wierp Jim Cooper een verlegen blik toe, die van den weeromstuit bloosde als een bakvisch en vroeg toen op gultigen toon:

— Wat denkt mijn aanstaande heer gemaal ervan?

— Als je het leeren wilt, meisje, — dan zal ik het heel prettig vinden! antwoordde de jonge pelsjager. Maar je mag je niet vermoeien, meisje! Het is zwaar werk, dat verzeker ik je!

— Maar ik heb het toch al een paar maal geprobeerd en toen ging het wat goed! Ik wil niet langer in de slede zitten — ik wil geen prinses zijn!

— Dat ben je toch, al loop je! zeide Jim zachtjes en hij bloosde alweer om dit compliment, de brave jongen, zonder te weten hoe waar het was — want Silvia was waarlijk een prinsesje, zooals zij daar nu stond, slank, gracieus, geheel in wit bont gekleed, van de voeten tot het hoofd en stralend van gezondheid en levenslust.

En terwijl Jim haar de Mocassins aanbond, ging hij voort:

— En je zult ook met een geweer moeten leeren omgaan, mijn kleine Silvia — dat is in dit land nu eenmaal onvermijdelijk! Ik heb je eerlijk gewaarschuwd wat je hier te wachten staat, nietwaar? Het is een ruw en gevaarlijk leven. Je kunt je nog altijd bedenken — vergeet dat niet!

— Wil je mij dan al weer kwijt zijn, leelijke jongen? zeide het jonge meisje op zachten toon, en even legde zij de kleine hand op het hoofd van den jongen pelsjager. Je weet wel hoe heerlijk ik het hier vind, hoe ik geniet van deze stilte, en deze winterpracht, waarvan wij ons in Engeland in het geheel geen voorstelling kunnen vormen! Om jouwentwille wil ik graag hier zijn!

— Dan is alles goed, meisje! hernam Jim, die nog altijd voor haar in de sneeuw geknield lag en als in aanbidding tot haar opkeek.

De sneeuwschoenen waren nu vast gemaakt, en terwijl zij de hand van den jongen jager vasthield en met de andere steun zocht op den arm van den reusachtigen Henderson, schoof zij met kleine pasjes over de sneeuw.

Het was in den aanvang tamelijk vermoeiend, maar al spoedig ging het beter en tenslotte kon het jonge meisje zich zonder hulp voortbewegen.

Professor Armstrong had zich intusschen ontdaan van zijn sneeuwschoenen en plaats genomen in de slede.

De goede geleerde had reeds geruimen tijd weinig gesproken en de waarheid was, dat hij zich in een zeer neerslachtige stemming bevond.

Raffles, die het bemerkte, kwam naast de slede loopen, keek een oogenblik glimlachend op hem neer en vroeg toen:

— Nog altijd zoo neerslachtig, Professor? Hebt gij er u nog altijd niet overheen gezet?

Armstrong keek op, haalde de schouders op en zeide eenigszins ongeduldig:

— Zoudt gij het gedaan hebben? Mijn God, als ik bedenk dat al deze moeite, dat al deze ontberingen nutteloos zijn geweest! En het ergste — niemand zal mij willen gelooven, als ik te Londen terugkeer en daar het verhaal doe van den ijsdiamant!

— Toch wel professor, want gij hebt vier getuigen! liet Raffles zich hooren.

— Dat mag zoo zijn — maar hoeveel anders zou het zijn geweest, wanneer ik met den monsterdiamant had kunnen terugkeeren. O, als ik bedenk wat mij ontgaan is! En gij zult moeten toestemmen dat ik reden heb om misnoegd te zijn! Een toeval brengt mij een zeer oud manuscript in handen, waarin ik een reisverhaal vind van niemand minder dan den Romeinschen ontdekkingsreiziger en natuurkundige Plinius. Daarin lees ik dat die geleerde Romein niet alleen Azië bezocht heeft, wat iedereen wist, maar dat hij tot het uiterste Noord-Oosten van dat land is doorgedrongen, de Bering Straat is overgestoken en het gebied der Kunjagen heeft bereikt!

Armstrong zweeg even, slaakte een diepen zucht en vervolgde:

— Daar, in een geheimzinnige ijsschol, diep onder den grond, ontdekt hij een monsterachtig grooten diamant — grooter dan eenige verbeelding zich kan voorstellen, een steen van minstens honderdtachtig duizend karaat en die ruim honderd-twintig Kilo moet hebben gewogen, een steen, geslepen door den invloed van water en steengruis, dat er honderden eeuwen lang overheen spoelde en die schitterde met verblindende pracht. Aanvankelijk geloofde ik niet aan die vondst. Ik lees het boek van den middeleeuwschen monnik nog eens nauwkeurig na en mijn ongelooflijkheid begint plaats te maken voor een halve zekerheid.

En ik besluit mij persoonlijk daarom te gaan overtuigen van de ontdekking van Plinius, ik bewaar mijn geheim goed en zeg er niemand iets van — alleen mijn dochter wijd ik in. Zij dringt er op aan mij te vergezellen en ik, oude dwaas, die ik ben, ik geef haar toestemming, niets wetende van de toestanden die hier heerschen, en die veel erger zijn dan ik mij ooit heb durven voorstellen. Wij komen hier, wij bereiken na eindelooze moeilijkheden Yellow Creek en

daar maken wij kennis met u, graaf, en met uw brave metgezellen!

Weer hield Armstrong op en er liep hem nu een huivering door de leden, toen hij vervolgde:

— Welk een samenraapsel, welk een gewetenloos gespuis, dat die nederzetting bevolkt! Aan u, graaf, aan u alleen heb ik het te danken dat die ellendeling van een Slogan niet geslaagd is in zijn misdadig voornemen om des nachts mijn kleine Silvia te ontvoeren uit het logement, waar wij onze kamers hadden!

— Spreek daar niet over, professor! Het was een geluk dat ik ontwaakte en dat plan kon verijdelen! hernam Raffles op zachten toon. En vergeet ook niet dat onze vriend Jim Cooper, uw aanstaande schoonzoon, daarbij een groote rol heeft gespeeld.

— Ik ga verder! Gij biedt u aan, om mij en mijn dochter te vergezellen op dien gevaarlijken tocht naar de Bering Straat en dankbaar neem ik uw aanbod aan, daar ik heb leeren inzien, dat een enkel man, die geheel vreemd staat tegenover dit land en zijn verschrikkelijk klimaat, onherroepelijk ten onder zou moeten gaan, als hij dien tocht ondernam. Na een reis van acht dagen bereiken wij de kust en na nogmaals een week te hebben gezocht, vinden wij den eigenaardigen heuvel, met zijn uitholling, waarin wij afdalen, om tenslotte een onmetelijke spelonk te bereiken, in het midden waarvan, als een paarl in een oesterschelp, de wonderbaarlijke diamant met ongekende helderheid straalt, zoo sterk, dat het ons bijna de oogen verblindt. Maar wij hebben niet straffeloos de rust en bovenaardsche stilte van die spelonk gestoord! Ik laat in mijn verrukking het houweel vallen, met behulp waarvan ik was afgedaald, de slag weerkaatst honderdvoudig; de lucht, die wellicht duizenden eeuwen in rust was geweest, wordt eensklaps bewogen en de hevige trilling deelt zich mede aan den wonderbaarlijken diamant! En met een verschrikkelijken slag, die den geheelen heuvel op zijn grondslagen doet trillen, barst de diamant uiteen en wij vinden er niets anders van terug dan een hoopje grijze stof...

— Hetgeen uw meening bevestigt, dat de diamanten zijn opgebouwd uit koolwaterstof, dat in gesublimeerden toestand is overgegaan! vulde Raffles den zin aan.

— En daarmee denkt gij me te troosten, graaf? riep Armstrong op verwijtenden toon. ik weet het wel, dat er voorbeelden bekend zijn van groote en zeer kostbare diamanten, die op schijnbaar onverklaarbare wijze plotseling als een geweerpatroon ontploffen en niets achter lieten dan een hoopje waardeloos, grijs stof! Men schrijft het toe aan de ontzaglijke spanning, opgehoopt in diamanten, maar wat baat het mij of ik dat weet? Daarmede heb ik den ijsdiamant niet terug, die mij roem en eer zou hebben gebracht.

— Die roem en die eer zullen u niet onthouden worden, professor, want al bestaat de diamant niet meer, gij hebt hem toch kunnen zien en gij zult er een nauwkeurige beschrijving van kunnen geven.

— Een nauwkeurige beschrijving? terwijl ik hem niet eens heb kunnen bekloppen met mijn fossielen hamer? riep de professor verontwaardigd uit.

Het was een hartekreet, waarin geheel zijn teleurstelling doorklonk, de kreet van den geoloog, die pas tevreden is, als hij het geluid van zijn kleinen hamer heeft hooren weerklinken op de oppervlakte van den steen, dien hij vond.

Raffles gaf geen antwoord.

Het deed hem leed voor professor Armstrong, die zoovele jaren had omgegaan met het lievelings-denkbeeld, om, zoodra de gelegenheid zich daartoe aanbood, den monsterachtig grooten diamant van de Bering Straat te gaan halen en hem zegevierend te toonen aan de leden van het Geologisch Genootschap, zonder ook maar een oogenblik te denken aan de ongehoorde waarde in geld van den diamant, waarvan het bezit hem zou hebben gemaakt tot een man, die voor de opbrengst geheel Engeland had kunnen koopen! En nu moest hij naar Londen terugkeeren met ledige handen, al zou aan hem de eer blijven, dat hij den diamant van Plinius met eigen oogen gezien had.

De tocht ging nog ruim twee uren verder, nu eens door een bosch van pijnboomen, dan weder over het ijs van de rivier, totdat Henderson om bij twaalven een kreet slaakte en in de verte wees, waar eenige donkere stippen zichtbaar waren, dat waren de huizen van Yellow Creek, de nederzetting van de gouddelvers en waar ook Jim Cooper zijn bescheiden huisje had, ofschoon zijn oude moeder, die hij niet lan-

ger aan de invloeden van het ruwe klimaat wilde blootstellen te Fort Joekon woonde, waar hij haar op geregelde tijden ging bezoeken.

De honden liepen nog harder dan zoeven en de sleden gleden in snelle vaart over de harde sneeuw.

— Ik wilde dat ik mijn honden zoo goed als gij onder bedwang had, graaf! riep Jim Cooper vol bewondering uit. Men zou zeggen dat gij reeds jaren in dit land woont en nooit iets anders gedaan hebt dan honden africhten!

— Ik heb er mijn eigen methode voor, waarde Jim! antwoordde Raffles glimlachend. Ik heb vier van mijn honden meegebracht uit Londen, waar zij al half waren gedresseerd en zij hebben mij geholpen om de vier andere tot gehoorzaamheid te krijgen.

— En Kid is een schat! riep Silvia uit, terwijl zij keek naar een grooten, sneeuwvitten hond, een prachtige wolfshond, die vooraan liep en de andere honden den weg scheen te wijzen.

— Zoudt gij Kid wel willen hebben, Miss Silvia? vroeg Raffles.

— Maar graaf, ik weet niet.... stamelde het jonge meisje.

— Dan doe ik hem u ten geschenke als huwelijkspresentje! hernam Raffles. En ik geloof dat gij wel nut van hem zult hebben, hij is moedig als een leeuw, hij zal u tot het uiterste verdedigen en hij heeft een zeer fijnen neus, dat hebt gij kunnen merken toen de bende van Slogan ons omstreeks drie weken geleden midden op de sneeuwvlakte verraderlijk overviel!

Het meisje huiverde onwillekeurig en zeide:

— Herinner mij daar niet aan, graaf! Het was verschrikkelijk! En als de wolven ons niet gered hadden en zich op die booswichten hadden geworpen....

— Dan is het niet zeker, Miss, of gij thans wel op weg zoudt zijn naar Yellow Creek om u daar zoo spoedig mogelijk door den braven geestelijke met Jim in het huwelijk te laten verbinden!

Silvia bloosde diep en vroeg toen:

— Maar zult gij Kid niet erg missen? Kunt gij wel afstand van het dappere dier doen?

— Om u de waarheid te zeggen, niet gemakkelijk, Miss! Gij moet weten dat ik zeer veel van dieren houd — meer dan van de meeste menschen, maar — ik moet naar mijn land terugkeeren en ik wil Kid niet medenemen, want

het dier hoort hier thuis — het zou zijn bosschen, zijn sneeuwvlakten, zijn rivieren en zijn makkers teveel missen! Het is beter dat hij hier blijft en ik zou niet weten, aan wie ik hem beter zou kunnen toevertrouwen dan aan u en onzen vriend Jim! Hij is een brave kerel en hij zal goed voor den hond zijn, dat weet ik.

Het jonge meisje keek met een blik vol liefde

naar den stoeren pelsjager, dien zij toch slechts pas eenige maanden kende en onwillekeurig verhaastte zij even haar schreden, vatte hem bij den arm en keek hem in de groote, zwarte oogen.

— Wel meisje? vroeg Jim glimlachend.

— Niets Jim — ik wilde je alleen maar even zeggen hoeveel ik van je houd.

De goedkoopste en beste is
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk II.

Te Yellow Creek terug.

Een half uur later gleden de drie sleden Yellow Creek binnen, een verzameling van een driehonderdtal houten huizen, uit boomstammen en ongeschaafde planken opgetrokken en doorsneden door een enkele, breede straat, aan weerszijden waarvan de huizen op een onderlingen afstand van omstreeks tien meter gelegen waren, teneinde den omvang van een eventuëlen brand zooveel mogelijk te verminderen.

In het midden van de straat lag het logement van Buck Howard, waar Raffles, Charly en Henderson eenige weken geleden hun intrek hadden genomen.

Hier hielden de sleden stil, de mannen bonden hun sneeuwschoenen af, Jim ontdeed Silvia van de hare, de honden werden van de sleden gespannen en naar het groote hondenverblijf gejaagd, waar zij zich dadelijk op het stroo uitstrekten en daarop gingen allen binnen.

De gelagkamer was tamelijk vol, ofschoon veel inwoners zich reeds weder naar het goudveld hadden begeven, maar het drukke praten hield eensklaps als bij tooverslag op, toen het kleine gezelschap binnentrad en men keek vol nieuwsgierigheid naar de nieuwe gasten, een nieuwsgierigheid die op sommiger gelaat plaats maakte voor wraakzucht en gevoelens van haat.

Want Jim Cooper had vijanden en dat waren de vrienden van Dick Slogan, den mislukten student, die den aanslag had willen plegen op Silvia Armstrong, die hij begeerde van het oog-

blik af dat zij met haar vader in Yellow Creek was gekomen.

Er was blijkbaar nog zoeven gesproken over de vreemdelingen.

Howard zelf stond achter zijn toonbank en keek tamelijk duister.

Slogan verteerde altijd veel, bracht ook de anderen tot drinken en had een grooten aanhang, schelmen zoo als hij, gewetenloos, tot iedere schurkenstreek bereid, wanneer die hun in een of ander opzicht voordeel kon verschaffen.

En de vreemdelingen zouden toch spoedig weder vertrekken, zoodat hij volstrekt geen belang meer in hen behoefde te stellen.

Daarenboven, Howard was verre van gerust! Het is waar hij had geen kennis gedragen van de laaghartige poging van Slogan om met behulp van twee vrienden Silvia des nachts te ontvoeren, maar daarentegen was hij uitstekend op de hoogte van den daarop gevolgden aanslag op graaf Panhurst en zijn vrienden, die te midden van de sneeuwvlakte kampeerden.

Het was een bloedig treffen geweest en zij die terugkeerden van deze voor de aanvallers zoo noodlottige onderneming, waaronder Slogan zelf was, moesten tandenknarsend verklaren, dat zij niet minder dan zes man hadden verloren, drie hunner hadden in het stof moeten bijten, geveld door de kogels der aangevallenen en de drie anderen waren door wolven verscheurd, de wolven die een einde hadden gemaakt aan een

strijd, die anders stellig in het voordeel der aanvallers zou zijn beëindigd, daar deze talrijker waren geweest dan het kleine troepje van John Raffles.

Slogan had wraak gezworen en ofschoon Howard zich wijselijk buiten de zaak hield, zoo was hij toch vast besloten, op zijn hand te zijn.

Maar dit was nog niet alles!

Een paar van de goedgezinde bewoners van Yellow Creek hadden zich, zoodra de woestelingen in de nederzetting waren teruggekeerd, naar Fort Joekon begeven en daar aan den Fort-Commandant mededeeling gedaan van het voorvallene.

En zij smeekten hem om hulp, daar de veiligheid in Yellow Creek alles te wenschen overliet en men er nooit zeker was van zijn leven.

Het toeval wilde, dat er zich op dat tijdstip te Fort Joekon een man ophield, een man van de Koninklijke bereden Politie, door alle bandieten in het geheele Noord-Westen gevreesd.

Hij heette inderdaad Jerome Norman, maar hij was slechts goed bekend onder zijn bijnaam „Jerry the Mankiller” en hij verdiende dien naam volkomen, want van het oogenblik dat hij in dienst was getreden van de R. M. P. afkorting van den naam Royal Mounted Police, had hij op zijn minst tachtig schurken neergelegd en bijna steeds met behulp van zijn revolver een geweldige Colt, waarvan het schot nooit miste.

Als kunstschutter zou „Jerry de Mannendooder” zeker in iedere variëteit zijn fortuin kunnen maken.

Hij schoot in alle richtingen, in alle houdingen, hoe onwaarschijnlijk ze ook waren!

Men verhaalde elkander als een wonderbaar staaltje van zijn schietkunst, hoe eens een lang gezochte bandiet, die uitmuntend met den lasso wist om te gaan, hem met een zestig meter langen riem had weten te vangen, hoe de lus was afgegleden tot de enkels van Jerry, hoe de bandiet zijn paard toen de sporen had gegeven en zijn slachtoffer over den steenachtigen bodem had meegesleurd, maar hoe Jerry zelfs in die houding zijn revolver had weten machtig te worden en, op zijn rug liggende en in snelle vaart voortgesjord, den bandiet van zijn paard had geschoten.

En de kogel trof als steeds juist op dezelfde plaats midden in het hart.

Jerry schoot knielend, liggend, tusschen zijn beenen door, ja zelfs op zijn hoofd staande!

Wie binnen een bereik van honderd passen

van hem kwam en een appeltje met hem te schillen had, moest als verloren worden beschouwd; de revolver vloog bliksemsnel uit den halter, Jerry schoot, bijna zonder te mikken en de tegenpartij had den kogel al in het hart, voor hij zijn tegenstander nog goed gezien had.

Jerry was nog jong, hoogstens vierentwintig jaar en het zag er naar uit, alsof de lijst van zijn gedoode tegenstanders nog zeer veel zou worden uitgebreid.

Hij was in het land geboren, hij kende het op zijn duimpje, hij was taai als een riet en sterk als een leeuw en het is geen wonder dat de kapitein van de bereden politie hem een paar jaar geleden met open armen had ontvangen, toen hij zich als vrijwilliger kwam aandienen.

Jerry bracht zijn eigen paard mee, zijn geweer, zijn beroemde revolver en een onverwoestbaar optimisme — en dat was alles!

Een had hem wel eens de vraag gesteld, of er onder die tachtig gedoode bandieten wellicht bij ongeluk niet een was verdwaald geraakt, die niets op zijn kerfstok had, maar Jerry had eenvoudig de schouders opgehaald en geantwoord:

— Als ik soms bij ongeluk iemand heb neergeschoten, die nog geen misdaad had begaan, dan doet het er niet veel toe, want dan heb ik hem eenvoudig belet, om er later een te bedrijven — want daartoe had het toch vroeg of laat moeten komen — het is hier allemaal gespuis!

Dit was de man, die, na een controlereis van bijna een maand met zijn slede en zijn honden te fort Joekon was teruggekeerd, om daar rapport uit te brengen.

En toen de fortcommandant de klacht der inwoners uit Yellow Creek had vernomen, besloot hij, aanstonds Jerry den Mannendooder naar de nederzetting te zenden, teneinde zich onder de bevelen te stellen van den Sherif aldaar.

Dit was juist den dag tevoren in Yellow Creek bekend geworden en veler gezicht stond duister.

Want velen daarginds vreesden Jerry als een booze ziekte, als een landplaag en er waren er ook onder, wier geweten alles behalve zuiver was en die de ontmoeting met den scheërschutter het allerliefst hadden willen vermijden.

En Howard zelf verbleekte van woede bij de gedachte, dat men hem in zijn rechten zou dur-

ven kortwieken en hem zekere bijverdiensten, die het daglicht niet konden velen, zou willen ont-nemen.

Ook Slogan bevond zich in de gelagkamer.

Hij had Jim Cooper een woesten blik toege-worpen, maar zich toen afgewend naar Howard, die nu alleen het voorrecht had, een blik op zijn gelaat te kunnen slaan, waarop de roode striem nog duidelijk zichtbaar was van den zweepslag, dien de jonge pelsjager hem eenige weken geleden had toegebracht, in den nacht van de mislukte ontvoering.

Silvia huiverde, toen zij al deze ruwe mannen bijeenzag en zeide op zachten toon tot Cooper:

— Laten wij toch spoedig heengaan, Jim! Ik gevoel mij hier ongerust!

— Wij zullen hier ook niet lang blijven, meisje! zeide Jim geruststellend. En luister eens — ik heb besloten, om hier ook niet al te lang meer te blijven, hier in deze streek, bedoel ik! Het is hier niets voor zoo 'n fijn poppetje als jij bent, en — kortom, ik heb genoeg geld bij elkaar gespaard en wij zullen, zoodra ik daartoe de gelegenheid heb, ons te Fort Joekon gaan vestigen. Dat is ook nog wel geen New-York, je zult er geen enkel steenen huis vinden, ook geen fijne hotels, tearooms, cabarets en hoe al die snorrepijperij verder mag heeten — maar het is toch heel wat anders dan deze wildernis! Wat denk je daarvan?

— Ik wil zijn waar jij bent, Jim en het kon mij niet schelen om hier te wonen, als die afschuwelijke mannen er maar niet waren!

— Een waar woord! Maar zij zijn er nu eenmaal wel — en zij kunnen het mij nog lastig genoeg maken, als zij willen. Het ligt misschien aan de koude, maar de revolvers gaan hier drommels gauw af.

Intusschen was Henderson naar Raffles toegekomen en zeide op zachten toon:

— Wilt gij mij veroorloven u een vraag te stellen, Mylord?

— Ga je gang, James!

— Waarom zijn wij niet regelrecht naar de politie gegaan, naar den Sherif om die kerels aan te geven?

— Ik ben wel degelijk van plan om het nog te doen — ofschoon ik overtuigd ben dat het weinig zou baten — heb jij die mannen in de nachtelijke duisternis herkend?

— Eerlijk gezegd, Mylord...

— Je zoudt er dus geen eed op durven doen, dat het Slogan is geweest?

— Neen, Mylord, dat zou ik zeker niet durven! antwoordde de reus bedremmeld. Maar het is toch zeker dat zij het zijn geweest en niemand anders.

— Maar dat is niet voldoende, James! hernam Raffles. Wij moeten onder eede kunnen bevestigen dat zij het waren — en dat kunnen wij niet, daar zij op een afstand van bijna drie honderd meter zijn gebleven en dat weten die schurken ook zeer goed, anders zouden zij zelfs niet hier zoo rustig durven rondloopen.

— Ik moet zeggen — het zijn mooie toestanden! hernam Henderson grimmig. Wij mogen wel oppassen, dat wij des avonds niet alleen uit gaan, want wij zouden de kans loopen, vanuit een hinderlaag op een kogel te worden ont-haald.

En ik beklag dat jonge meisje, dat hier haar leven te midden van die wilde beesten zal moeten doorbrengen.

— Jim zal haar wel weten te beschermen, James! hernam Raffles bedaard. Hij is niet voor een kleintje vervaard, onze brave pelsjager. Maar nu zullen wij ons eens om den maaltijd bekommeren! Onze vriend Howard kijkt wel heel zwart, maar hij zal toch wel bereid zijn, ons iets te eten te geven!

En Raffles begaf zich naar het buffet, teneinde aan Howard te verzoeken, voor het middagmaal te zorgen.

Slogan stond nog altijd voor het buffet en leunde met beide ellebogen op de toonbank.

Hij wendde langzaam het hoofd naar Raffles om en wierp hem een giftigen blik toe.

Toen liet hij zijn oogen door de gelagkamer dwalen, als om zich te overtuigen dat hij op bijstand kon rekenen, als het noodig was.

En toen hij daar zeker van meende te zijn, zette hij zijn zwaren laars zoogenaamd bij ongeluk op den voet van den Engelschman.

Raffles maakte zich volstrekt niet kwaad, maar zeide zoo kalm mogelijk:

— Pardon, mijnheer, u staat op mijn voet!

— Zoo waarlijk? vroeg Slogan met een valschen grijns. Ik had het niet gezien! Maar het staat makkelijk!

Ditmaal antwoordde Raffles op de eenige wijze, die in de gegeven omstandigheden mogelijk was.

Hij hief zijn rechterhand op en het volgende oogenblik daalde deze met een kletsenden slag op de wang van den schurk neder.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, als ik u een weinig pijn heb gedaan, het slaat zoo gemakkelijk op uw wang! zeide Raffles beleefd.

Met een gebrul van woede wierp Slogan zich op Raffles, maar hij kwam niet verder dan een pas.

Want de stoutmoedige avonturier, afkeerig van een worstelpartij, zooals hij een tusschen Slogan en Jim had bijgewoond, liet den ander als het ware met zijn kaak tegen zijn rechtervuist loopen, bracht hem zoo tot stilstaan en velde hem met een linkschen hoek, dien Carpentier hem zou hebben benijd.

Slogan scheen steun te zoeken bij de toonbank, gleed er langs neer en viel ter aarde.

Het was alles zoo snel in het werk gegaan, dat de anderen nauwelijks begrepen wat er was voorgevallen, toen Slogan reeds volgens de regelen der kunst was neergebokst.

Dadelijk kwamen er eenige kerels naderbij, maar ook Henderson kwam aanstappen.

Hij plaatste zich naast Raffles, met een uitnoodigenden glimlach op zijn breed gelaat en zijn reusachtige handen tot grijpen gereed.

De vrienden van Slogan raadpleegden elkan- der met een blik en toen wierpen zich twee van de moedigste tegelijkertijd op Henderson.

Maar deze leek wel in den grond geworteld

te zijn, onwrikbaar als een rots en zijn ontzaglijke vuist trof een der kerels als een moker midden in het gelaat, zoodat de man met een gebroken neus en een vijftal tanden dervend, woest vloekend onderste boven tuimelde. En nog altijd glimlachend greep Henderson den tweeden man met zijn vrije hand in de borst, lichtte hem met het meeste gemak van den vloer en slingerde hem zoover mogelijk van zich af.

De kerel kwam midden tusschen eenige glazen op een der tafeltjes terecht, waarvan de vier pooten krakend braken, was het volgende oogenblik aan den anderen kant van de tafel aan het oog onttrokken.

Henderson sloeg de palmen van zijn handen even tegen elkander, steunde toen zijn vuisten in de zijde en zeide goedig:

— Wie volgt, heeren? Niet dringen, ieder kan zijn beurt krijgen.

Nu, de vrienden van Slogan waren voor het meerendeel niet laf en een viertal hunner wierpen zich tegelijkertijd op den reus.

Maar op het zelfde oogenblik vloog de deur van de gelagkamer open en op den drempel verscheen de Sherif in gezelschap van twee zijner mannen en nog een vierden man, die met heldere stem riep:

— Zacht wat! zacht wat! Wie een voet verzet, krijgt een blauwe boon!

Het was Jerry de mannendooder, die daar zoo plotseling ten tooneele was verschenen.

Hoofdstuk III.

Liefde in een hutje.

Er was daar in de groote gelagkamer bijna geen enkel man of hij kende Jerry van aanzien of althans van een beschrijving.

Er waren goede schutters onder, maar gehoor gevend aan een bijna bijgeloovigen schrik, deinsden zij dadelijk af en weken schuw terug.

En in de stilte klonk de stem van Henderson, die in de richting van de deur riep:

— Jammer, mijnheer — ik weet niet wie gij zijt, maar gij komt vijf minuten te vroeg! Ik speelde juist een aardig spelletje met deze heeren.

De jonge politiemann was de gelagkamer verder binnengekomen en vertoonde zich nu als een

slanke knaap, met dik, blond haar, oogen van een eigenaardige, zeer lichtgrijze kleur, met gitzwarte pupillen, breede schouders en een glad geschoren, door weer en wind gebruind gelaat.

Op zijn rechterheup hing de bruin lederen tasch waaruit de kolf van den beroemden Colt stak, glad en donker geworden door het veelvuldig gebruik.

Hij ging regelrecht op Henderson toe en vroeg toen:

— Wie is u?

Henderson trok verbaasd zijn wenkbrauwen op en vroeg terug:

— Wat gaat u dat aan?

— Ik ben van de Bereden Politie! antwoordde Jerry kortaf. Ziehier!

Hij sloeg even zijn zwaren pels terug en toonde onder de lapel van zijn buis een metalen schildje, dat hem legitimeerde als lid van de R. M. P.

— Heel aangenaam kennis met u te maken, mijnheer! zeide Henderson nu. Ik ben — ik ben — ik ben — maar vraag het liever aan dezen heer!

En hij wees op Raffles, die naderbij was gekomen.

De Groote Onbekende keek Jerry nieuwsgierig aan en hij kwam tot de gevolgtrekking, dat hij zelden een gelaat had gezien waarop koelbloedigheid, een ijzeren wilskracht en dapperheid zoo duidelijk stonden afgemaald als op dit jonge, open gelaat.

Toen zeide hij:

— Ik ben graaf Panhurst, mijnheer! Deze heer is mijn secretaris Burns en deze reusachtige vriend is mijn chauffeur Brown.

Jerry keek aandachtig van den een naar den ander en zeide toen:

— Dan zijt gij die Engelschen, die hier in de kroeg van Howard dat nachtelijke avontuur hebt gehad?

— Zoo is het!

— Gij hebt den aanvaller herkend?

— Ik heb hem zoo goed herkend, dat hij nog mijn merkteken draagt! liet nu de stem van Jim Cooper zich hooren, die zich bij de kleine groep had gevoegd en met zijn hoofd in de richting van Slogan wees, die zich juist langzamerhand begon te herinneren, waar hij was en nog wat suffig rondkeek, op den grond zittend en met den rug leunend tegen het buffet.

— Wel wel — is dat Slogan! hernam Jerry, terwijl hij den verloopen student aandachtig opnam. Nu, mijnheer Slogan, dan zult gij wel zoo goed zijn mij te volgen naar het huis van den Sherif. Gij hebt mij toch wel verstaan, hoop ik? Waarom kijk je mij zoo verwezen aan, sta eens op en vlug wat!

Zijn rechterhand maakte als onwillekeurig een beweging in de richting van de revolver en Slogan kwam met buitengewone vlugheid overeind.

Hij wankelde nog een weinig, nog duizelig en suf en keek toen Jerry met een duisteren blik aan, terwijl hij vroeg:

— Wat wil je van mij?

— Wat een vraag! Je hebt toch wel gehoord, wat ik zeide? Je wordt beschuldigd een jong meisje te hebben willen ontvoeren!

— Wat zou dat? Sedert wanneer staat daar straf op in deze streken! riep Slogan op onbeschaamd toon.

— Je bent een vreemd huis binnengedrongen, man! hernam Jerry met stemverheffing. Heb je nooit van menschenroof gehoord?

— Kom, kom — zoo erg was het niet! liet nu de stem zich hooren van een van Slogan's vrienden, Pete Hockins geheeten.

Jerry keek langzaam in de richting van den spreker en zeide toen op een toon, alsof hij zijn ooren niet kon gelooven:

— Wie spreekt daar zonder dat ik hem iets vraag? Ik kom hier niet voor de grap — vergeet dat niet! Ik kom hier om onderzoek te doen en ik geef jullie mijn woord, dat jullie je het zult beklagen, als ik geen medewerking ondervind! Er heeft hier een zeer ernstig feit plaats gehad en er moet een voorbeeld worden gesteld. Waar is het jonge meisje?

Verlegen trad Silvia een paar stappen naar voren en dadelijk was Jim aan haar zijde en sloeg beschermend zijn arm om haar schouders.

Toen vroeg hij:

— Is het noodig, mijnheer, dat gij haar ondervraagt waar al die mannen bij zijn?

Nu was Jerry ongetwijfeld een dappere kerel, maar zijn tactgevoel was niet zoo bijzonder ontwikkeld.

Hij keek dan ook wel een weinig verbaasd, maar scheen toch te begrijpen, dat het inderdaad voor het jonge meisje zeer pijnlijk moest zijn, over zulk een kiesche zaak te worden ondervraagd, in het bijzijn van al die ruwe kerels.

En hij hernam dan ook:

— Het is goed — wij zullen naar het huis van den Sherif gaan! En ik zou je raden, Slogan, geen bokkesprongen te maken, want je weet misschien, dat ik vrij goed schiet — en dat is alles! Verder zal ik u, graaf, moeten verzoeken, ons eveneens te vergezellen, want uw getuigenis is van belang. Ik heb orders gekregen om streng op te treden en ook dergelijke dingen, als er hier gebeurd zijn, te straffen! Voor den donder — — neem mij niet kwalijk, Miss — jullie kunnen toch wel heeren zijn, is het niet, al graaf je naar goud? Vooruit — op weg!

Het was een zonderlinge stoet, die daar de inrichting van Howard verliet.

Voorop liep de Sherif, een man van een jaar of vijftig, recht als een kaars en zes voet lang, dan kwamen Slogan en zijn vriend, Pete Hockins, die hem wilde bijstaan, vervolgens de beide mannen van den Sherif, daarop Jerry, die zijn revolver ter hand had genomen en tenslotte de getuigen en het slachtoffer van den overval met haar vader.

Het huis van den Sherif lag ongeveer vijftig passen verder en men had het spoedig bereikt.

Slogan werd naar een vrij groot vertrek gevoerd, dat als een soort kantoor was ingericht en waar Hayman, de Sherif, recht sprak.

Er stond een zeer eenvoudige schrijftafel, waarop een register, vellen papier en een wetboek, er stonden een paar stoelen en aan den wand hingen geweren en revolvers — maar ook een twintigtal handboeien.

De anderen werden in het kleine vertrek gelaten, hetwelk zich daarnaast bevond.

De ondervraging duurde kort, want het feit was niet te loochenen — graaf Panhurst en Jim Cooper hadden Slogan herkend niet alleen, maar de laatste had den schurk met zijn eigen zweep op het gelaat geslagen.

Raffles en Cooper werden beurtelings binnen geroepen en legden hun getuigenis af.

De Sherif schreef ijverig, een van zijn mannen schreef mee — de andere was al heel blij, dat hij lezen kon — en Slogan stond er met een door woede vertrokken gezicht bij, want nooit had hij kunnen denken, dat zulk een „bagatel” hem zoo zuur zou kunnen opbreken.

En de Sherif zelf zou van de zaak in het geheel geen werk hebben gemaakt, wanneer Jerry niet met bepaalde bevelen uit fort Joekon was gekomen om streng op te treden, daar de ruwheid der zeden en de misdaad hand over hand toenamen in deze streken, zoo ver van de beschaving.

En het trof voor Slogan ongelukkig, dat hij juist het eerste slachtoffer van die bepaling moest zijn.

Ook aan Silvia kon het niet bespaard blijven, te getuigen en zij deelde mede, hoe zij, toen zij nauwelijks eenige uren sliep, door Slogan was overvallen, die met behulp van een ladder door het raam haar logeerkamer was binnengetreden, haar dadelijk een doek op den mond had ge-

drukt en haar toen van de brits had genomen, waarop zij, bijna geheel gekleed, was uitgestrekt en haar toen langs de ladder had ontvoerd en naar de slede had gedragen, die op eenigen afstand van het logement stond te wachten.

Vaag had zij daarbij twee andere mannen gezien, maar zij kon onmogelijk zeggen wie dat waren.

Dat kon Raffles en Cooper helaas evenmin, althans wat een der mannen betreft — de tweede lag zwaar gewond in zijn hut, getroffen door een kogel uit de revolver van Jim, want er had een kort gevecht plaats gehad, toen de twee helpers van Slogan tot de ontdekking kwamen, dat de toeleg ontdekt was.

Het geheele verhoor had nauwelijks een half uur geduurd.

De nachtelijke overval werd ook nog ter sprake gebracht, maar men moest deze beschuldiging dadelijk weder loslaten, daar het spoedig bleek, dat men op dien grooten afstand de aanvallers niet had kunnen herkennen.

En er werd snel recht gedaan.

De uitspraak tegen Slogan luidde:

Zes maanden gevangenisstraf.

Een advocaat was er niet, maar de beschuldigde mocht zich vrijelijk verdedigen als hij dat kon.

Het „Pro Domo” van Slogan bestond uit een half dozijn vloeken en daarna werd hij onmiddellijk weggeleid om te worden opgesloten in de „gevangenis”, welke naam was gegeven aan een stevig blokhuis, vlak bij het huis van den Sherif, met acht cellen, ieder voorzien van een zeer klein tralievenstertje en om beurten bewaakt door twee der tien mannen, waarover de Sherif kon beschikken en die dan dienst deden als cipiers.

Dit alles was zoo snel in zijn werk gegaan, dat de inwoners van Yellow Creek nog niet van hun verbazing bekomen waren, toen Slogan reeds lang achter slot en grendel zat.

En het was werkelijk iets om zich over te verwonderen, want de Sherif zou het nooit zelf in zijn hoofd hebben gekregen, een man te vervolgen wegens zulk een onbeteekenend delict!

Hij strafte wegens zware mishandeling, moord, diefstal van honden of paarden, maar nog nooit had hij iemand naar de gevangenis gezonden wegens ontvoering van een vrouw.

Het is waar, dat tot zulk een misdrijf dusverre ook geen gelegenheid had bestaan, want niemand

zou er ook maar een seconde aan gedacht hebben, zich zooveel moeite te geven voor een van de zes dames van het etablissement van Howard, die bereid waren, voor een paar dollars alle vriendelikheden te bewijzen, welke men met mogelijkheid maar kon vergen.

Het kan dus niet ontkend worden, Jerry had een schitterend entree gemaakt en er werd schrik in gebracht.

In de gelagkamer van Howard sprak men slechtsopfluiserenden toon over het voorgevallene.

Want er waren overal spionnen en men moest zich voor den „Mannendooder” in acht nemen!

Maar laat in den middag van dienzelfden dag, toen de duisternis reeds was gevallen, of liever de eigenaardige schemering, die in deze Noordelijke streken in plaats van het nachtelijk duister optreedt, begaven zich twee jongelieden, dicht tegen elkander aangedrukt, naar het huis van den predikant, den eerwaardigen Pastoor Brain, die aan het einde van het dorp vlak naast het zeer eenvoudige kerkje woonde, dat helaas maar al te slecht bezocht werd en dat niets anders was dan een tamelijk groote hut, van binnen met kalk bepleisterd en waar de goede geestelijke met eigen hand een soort altaartje had gebouwd en daarnaast een lage preekstoel, van waar hij de weinigen toesprak, die naar het Woord des Heeren kwamen luisteren.

Pastoor Brain ontving Cooper met de grootste hartelijkheid, want hij hield veel van den jongen pelsjager en het deed hem een groot genoegen, dat hij hem thans zijn jong vrouwtje kwam brengen.

De geheele ceremonie was in tien minuten afgelopen, de geestelijke las de wetsartikelen voor, hield een korte toespraak, legde de handen der jongelieden in elkander, zegende hun huwelijk en voor de Amerikaansche wet waren zij getrouwd, zonder dat er getuigen aan waren te pas gekomen en zonder eenige andere formaliteit dan dat zij hun naam hadden moeten inschrijven in het huwelijksregister.

En als gehuwden verlieten Jim en Silvia overgelukkig de kleine parochie, terwijl de geestelijke op den drempel van zijn deur stond en hen nauwafde.

Het huwelijk zou gevierd worden met een feestelijken maaltijd en Henderson, de reus, had er zich een feest van gemaakt, zijn culinaire talenten bot te vieren. De drie Engelschen had-

den de kamers in het logement niet weder betrokken, maar waren naar winkelier Freece gegaan, den eigenaar van den bazar aan de overzijde van de straat, die gaarne twee kleine vertrekken had willen inruimen voor zulke voortreffelijke klanten als Panhurst en zijn vrienden bleken te zijn.

Dit vertrek uit zijn logement droeg er niet bepaald toe bij, het humeur van Howard en zijn stemming jegens de drie Engelschen te verbeteren. En hij nam zich dan ook bepaald voor, het op de een of andere wijze aan Freece in te peperen, dat deze hem zijn logeergasten had afgesnoept.

Het huwelijksmaal had plaats in de blokhut, waar het jonge paar tijdelijk zou wonen, totdat Jim al zijn voorraden van de hand zou hebben gedaan en zijn huiden zou hebben bereid.

Verder was hij van plan, er nog eenige malen op uit te trekken, teneinde zijn voorraad vellen aan te vullen, want het wemelde verder in het Noorden van pelsdieren en hij zou het zichzelf nooit vergeven hebben, als hij niet van de gelegenheid gebruik had gemaakt.

Het was een klein gezelschap, hetwelk dien avond vergaderd was in de eenige kamer, welke de blokhut bezat en die tevens eetkamer, huiskamer, slaapvertrek en zelfs keuken was.

Jim had zich het genoegen niet laten ont nemen, zijn vrienden uit te noodigen, die hem zulk een grooten dienst hadden bewezen en waarvan er een het meisje had gered, dat hem zoo dierbaar was, toen zij op het punt stond, in de klauwen te vallen van een gewetenloozen schurk.

Zoo zaten daar dan rondom de reusachtige, uit dikke planken vervaardigde tafel professor Armstrong, die zijn kind telkens vol liefde aankeek, het echtpaar, zoeven in het huwelijk verbonden, Raffles, Charly Brand en Henderson en zij hadden ruimte in overvloed in het groote vertrek, waar het oog aanstonds getroffen werd door het groote aantal bereide vellen, die hier voor allerlei doeleinden gebruikt werden.

Men kleedde er zich in, men gebruikte ze als peluw en hoofdkussen, men dekte er zich 's nachts mee toe, ja, men bespande er zelfs de wanden der hut mede en legde ze bij wijze van vloerkleed op den grond.

In den hoek bevond zich de ruw gemetselde schoorsteen, door Jim zelf opgetrokken, die van alle markten thuis was en waaronder het ge-

weldige groote houtvuur knapperde, waarboven Henderson het heerlijke gebrad had bereid, hetwelk thans op de tafel prijkte — een reusachtige reebout.

Men dronk bier van een eigenaardige samenstelling, voor heel veel geld hier binnen gesmokkeld en verder koffie, door Freece geleverd en men sprak over plannen voor de toekomst.

Raffles was voornemens, zoo spoedig mogelijk terug te keeren, nadat hij nog eenige dagen met Jim op jacht zou zijn gegaan, want dringende zaken riepen hem naar Londen terug.

Wat Jim betreft, hij bleef bij zijn plan om met zijn jonge vrouw te Fort Joekon te gaan wonen, waar het weliswaar des winters ook buitengewoon koud kon zijn, maar waar het leven althans eenige gemakken bood.

Na den maaltijd trokken de gasten zich terug, en namen afscheid met de beste wenschen voor het jonge paar, dat thans alleen achter bleef in de blokhut, want van logeeren was daar geen sprake,

in de Europeesche beteekenis van het woord.

Ook voor Professor Armstrong, het groote kind, zooals Charly Brand hem noemde, was een plaatsje ingeruimd bij Freece, den winkelier, die er zich op kon beroemen, het grootste en best gebouwde huis van de nederzetting te hebben.

Den volgenden dag ging Jim zijn voorraad huiden bij Freece halen, teneinde die zelf toe te bereiden.

Hij laadde alles op zijn slede en keerde er mede naar zijn blokhut terug, die geheel aan het einde van de nederzetting lag, op de helling van een lagen heuvel.

Dit was zoo vroeg geschied, dat Raffles en zijn metgezellen nog rustig sliepen en Jim had volstrekt niet willen hebben dat Freece hen zou wekken.

Wel had hij allen uitgenoodigd, om aan een kleine jachtpartij deel te nemen en om tien uur in den morgen zouden allen zich vereenigen in de hut van den jongen pelsjager.

Aanbevelend,
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk IV.

Ontvlucht.

Het was dienzelfden nacht omstreeks een uur, toen zich een donkere gedaante losmaakte van een der houten huizen van de nederzetting en snel voortliep in de richting van het huis van den Sherif.

Het was Pete Hockins, de vriend van Slogan, die sedert dien morgen in de houten gevangenis van het kamp zat opgesloten.

Halverwege stond hij stil en klopte zachtjes op de deur van een andere hut, die dadelijk openging, waarop het hoofd van een anderen man verscheen, die zachtjes eenige woorden met Hockins wisselde, een oogenblik verdween en toen terugkeerde, terwijl hij zijn dikke pels aantrok.

De twee mannen liepen achter het huis om en gingen naar het loodsje, waar de honden waren ondergebracht.

Daar bevond zich ook een slede en een oogenblik later waren de dieren aangespannen.

Zij schenen alles behalve goed gehumeurd te zijn, nu zij midden in den nacht in hun slaap werden gestoord, maar een paar striemen met de zweep brachten hen tot rede.

Met de slede gingen de beide mannen verder, maar een paar huizen verder stonden zij opnieuw stil en de manoeuvre werd herhaald.

Een derde man voegde zich bij hen en later nog vier anderen, zoodat er thans zeven mannen op weg waren naar het huis van Harry Brain, den Sherif.

De slede gleed geruischloos over de hard bevroren sneeuw en hield stil op een veertigtal meters van de gevangenis, met haar kleine vensters, voorzien van platen mica inplaats van glas, hoogstens twee handen breed en van dwars-tralies voorzien.

Het kleine gebouw was in duisternis gedompeld en toch wisten de zeven mannen dat daar binnen twee mannen de wacht hielden in een soort wachtlokaal, waar den ganschen nacht de groote potkachel gloeiend gestookt moest worden, teneinde den strijd aan te binden met de verschrikkelijke koude, die daar buiten heerschte.

Terwijl de anderen achter bleven, sloop Hockins, die een witten schapenpels had aangetrokken, om zoo weinig mogelijk tegen de sneeuw af te steken, naar de gevangenis, teneinde daar den toestand te onderzoeken.

Het wachtlokaal was voor aan het gebouw naast de deur en het had slechts een enkel raam, zoo klein mogelijk, om des te minder doortocht te bieden aan de felle koude.

Het was het eenige vertrek dat verlicht was door een petroleumlamp, waarvan het schijnsel een bloedroode vlek wierp op de sneeuw voor de gevangenis.

Hockins sloop naderbij, richtte zich voorzichtig op en wiep een blik door het raam in het wachtlokaal.

Zoals hij wel verwachtte zaten er twee mannen, waarvan er een zat te rooken, terwijl de andere met het hoofd voorover op de tafel in het midden sluimerde, de wang op zijn gekruiste armen rustend.

Wel vijf minuten bleef hij zoo roerloos staan kijken en toen sloop hij weder terug, voegde zich bij zijn makkers en deelde hen op fluisterenden toon mede wat hij gezien had.

— Dan moet je mij eens zeggen, Hockins, zeide een der kerels, hoe wij Slogan moeten bevrijden? Wanneer zij allebei sliepen, was het nog te probeeren, want zijn cel ligt aan den anderen kant van de gevangenis, maar nu er een goed wakker is, zie ik niet in hoe het gaan moet! Wij kunnen hem niet overhoop schieten, want het schot zou gehoord worden en die vervloekte Jerry zou dadelijk ter hulp komen en dan konden wij ons testament wel maken!

— Een schot maakt leven, maar een messteek niet! hernam Hockins op kalmen toon. Laat mij maar begaan, ik weet wel hoe wij het moeten aanleggen!

Fluisterend sprak hij verder, terwijl de anderen zich om hem heen schaarden.

Toen hij gedaan had, sprak de man van zoeven weder:

— Als je maar weet, dat ons verblijf hier in Yellow Creek daardoor onmogelijk wordt!

Hockins haalde de schouders op en zeide:

— Dat is het toch al, sedert Jerry hier is gekomen! Wij hebben nu geen rustig oogenblik meer en ik geef er den brui aan, om te blijven wonen in het zelfde kamp waar hij is. Ik trek meer naar het Noorden, waar Slogan ook wilde heen gaan, meer in de buurt van de goudvelden! Daar zal Jerry zoo gauw niet komen en men kan er spoedig genoeg in de bosschen en bergen in veiligheid zijn.

— 's Winters niet! hernam de ander rustig. 's Winters laat je een spoor na en al was het niet meer dan een streep in de sneeuw, Jerry zou je uitvinden, man!

— Wie bevreesd is, kan achterblijven, hernam Hockins op ruwen toon.

En dreigend voegde hij er aan toe:

— Maar pas op dat er niet geklapt wordt door de achterblijvers, anders keeren wij terug en wat dat beteekent, behoef ik niet te zeggen!

— Maak je maar niet druk, Pete! hernam de andere man. Je weet wel dat niemand zal achterblijven, nu het zaak is Slogan te gaan bevrijden! En verraders zijn er onder ons niet, dat weet je evengoed. Vooruit maar, wij volgen je.

Terwijl een man bij de slede achterbleef, slopen alle anderen naar de gevangenis en stelden zich terzijde van de deur op, maar zoo, dat zij onmogelijk konden worden gezien wanneer die deur geopend werd.

Toen ging Hockins alleen naar de deur, luid steunend, tikte even op het raam en liet zich toen met een zwaren bons tegen de deur vallen.

Van het venster uit kon men een gedeelte van zijn lichaam in de sneeuw zien liggen.

Wat de schurk verwacht had gebeurde.

Er werd eenig gerucht hoorbaar en zoo werd de deur op een kier geopend door een man die een lantaarn droeg.

Het was een der bewakers.

Hij zette de lantaarn in den smallen gang neder, boog zich over den schijnbaar gewonden of zwaar zieken man heen en richtte hem een weinig op.

Maar eensklaps greep de verraderlijke schurk hem met de linkerhand bij den hals, trok hem voorover en stiet hem tegelijkertijd zijn breed

jachtmes in de borst, zoodat de ongelukkige zonder een kreet te slaken ineenzakte.

Onmiddellijk snelden de medeplichtigen van Hockins toe en drongen door de openstaande deur de gevangenis binnen.

Ook de deur van het wachtlokaal stond op een kier en zij konden den nog altijd slapenden bewaker overvallen, binden en knevelen.

De weg was vrij.

Hockins nam een bos sleutels uit den zak van den zwaar gewonden bewaker en het duurde niet lang, of hij had den sleutel gevonden, die paste op de deur van de cel, waar Slogan zat opgesloten.

Het was daar binnen stikdonker en ofschoon Slogan op de hoogte moest zijn geweest van het voornemen van zijn vrienden, zoo was hij toch blijkbaar zeer verrast en verheugd dat zij reeds zoo spoedig zijn bevrijding hadden bewerkstelligd.

Hij drukte Hockins, dien hij bij het licht van de kaarslantaarn herkend had, krachtig de hand en een oogenblik later snelden de mannen de gevangenis uit, met den bevrijden Slogan in hun midden.

Zoodra deze voor de slede stond, waarin levensmiddelen, wapens, een tent en andere onontbeerlijke zaken waren geladen, wendde hij zich tot zijn vrienden en zeide op zachten toon:

— Ik dank jullie, mannen! Ik wist wel dat ik op jullie rekenen kon, maar de grond wordt mij hier te warm onder de voeten en ik trek dus naar het Noorden. Wie wil meegaan, doet het, maar wie wil blijven is vrij, want ik denk wel niet dat de bewakers jullie in de duisternis zullen hebben herkend. Natuurlijk gaat Hockins mede, want die heeft evenveel reden om Jerry te vreezen als ik.

Maar alvorens ik voor goed naar de goudvelden vertrek, heb ik nog een appeltje te schillen — met een zeker iemand!

— Je moet wel weten wat je doet, Dick! zeide Hockins hoofdschuddend, maar ik zou je aanraden, hier niet in de buurt te blijven, als je niet wilt dat Jerry, die nog minstens een paar weken hier moet blijven, je spoor terug vindt — en je weet hoe bijzonder vlug hij met zijn revolver is!

Maar Slogan was te zeer door haat en wraakzucht bezielde, om naar een goeden raad te luisteren.

Op grimmigen toon zeide hij:

— Ik zal wel zorgen dat ik voorloopig uit het front blijf. Ik trek naar de bosschen, bij den rivieroever en daar zal hij mij niet zoo spoedig durven volgen en ook niet zoo gauw mijn spoor hervinden. En daarenboven — als ik drie of vier vastberaden mannen bij mij heb, dan zou ik wel eens willen zien, dat wij het met Jerry den mannendooder niet zouden klaarspelen! Hij staat ons allang in den weg en — als hij er niet was, zouden wij ons heel wat rustiger gevoelen. En de drie Engelschen moeten zich ook voor mij in acht nemen! Als zij niet gauw maken dat zij naar Engeland terugkomen, zullen zij er berouw van hebben! En nu op weg, makkers!

Het bleek dat vier van de zeven mannen hetzelfde voornemen koesterden als Slogan en zich meer naar het Noorden wilden begeven, om daar hun tenten op te slaan, dicht in de buurt van het goudveld, waar zich ook al reeds een kleine nederzetting begon te vormen, louter uit gelukzoekers en gouddelvers bestaande.

De drie achterblijvers rekenden er op, dat men hen onmogelijk had kunnen herkennen en begaven zich weder naar hun blokhut.

De vijf mannen deden de sneeuwschoenen aan, de honden werden aangezet en Hockins scheen zijn eigen slede te halen en daarop verlieten de bandieten in allerijl Yellow Creek, om in Noordelijke richting te vluchten.

Het duurde ruim een uur, voor de geknevelde en met touwen gebonden cipier er eindelijk in slaagde zich te bevrijden, en allereerst hield hij zich bezig met zijn zwaargewonden kameraad.

De ongelukkige was buiten bewustzijn en hij zou zeker reeds dood zijn geweest, wanneer niet een stuk van zijn pels mede in de wonde was gedrongen en als een soort prop had gewerkt, die een verbloeding had voorkomen.

Toen hij den man voorzichtig op zijn brits had gelegd, ging de waker onmiddellijk den Sherif waarschuwen, in wiens huis ook Jerry overnachtte.

Er werd onmiddellijk alarm gemaakt en een paar schoten moesten de mannen van den Sherif wakken, die zich verbonden hadden ieder uur van den dag en nacht bereid te zijn om de wet te helpen uitvoeren en den Sherif bij te staan in het uitoefenen van zijn ambt.

De ontvluchting werd al heel spoedig bemerkt

en dadelijk werden alle maatregelen genomen om tot de achtervolging over te gaan.

Jerry was aanstonds opgestaan, had zijn dikken pels aangetrokken en zijn revolver omgegespt, en had zelf zijn lichte maar sterke slede bespannen met tien honden, die hem en zijn bagage hier hadden gebracht.

Hij kreeg twee mannen mede en men toog aanstonds op weg.

Maar het was niet zoo gemakkelijk het goede spoor te vinden, want dienzelfden avond hadden een aantal mannen het kamp verlaten in noordelijke en noord-westelijke richting — en zij allen gebruikten sneeuwschoenen en hadden sleden en honden bij zich.

Pas des morgens om een uur of acht, bij zijn ontwaken, vernam Raffles van Freece wat er geschied was.

Hij schudde het hoofd, stond toen vlug op, at een droge beschuit bij een kop thee en begaf zich toen dadelijk naar de gevangenis, om daar zijn zorgen te wijden aan den zwaar gewonden cipier, die hier anders zeker gestorven zou zijn, bij gebrek aan deskundige verpleging.

Een kwartier later was de heele nederzetting op de hoogte van het gebeurde, en men besprak zonder eenige opwinding de kansen van Jerry zoowel als van den ontvluchte.

Howard werd door den Sherif aan een verhoor onderworpen, maar hij kon aantoonen, dat hij dien nacht zijn huis niet had verlaten, en ofschoon het zoo goed als zeker was, dat hij van de poging tot bevrijding kennis had gedragen, zoo kon men hem dat toch niet bewijzen, en men moest hem weder vrijlaten.

Weder een kwartier later ging de Sherif met twee van zijn mannen de nederzetting rond, om op verschillende punten een met potlood beschreven papier te bevestigen, waarin honderd dollars belooning werden uitgelooft voor iedereen die aanwijzingen kon geven, welke zouden leiden tot de arrestatie van Slogan en even zoo veel voor de vangenneming van zijn medeplichtigen.

Het was niet heel veel, maar de Sherif kon nu eenmaal over geen ruimer geldmiddelen beschikken.

En hij had nu zijn plicht gedaan en kon voorloopig niets anders doen dan afwachten wat de achtervolging van Jerry zou opleveren.

Jim Cooper toonde zich niet weinig onthutst over deze ontsnapping, en hij begreep maar al te goed, dat hij er op zou moeten rekenen nogmaals tegenover den man te zullen staan, die zijn doods vijand geworden was, nu deze er in geslaagd was, uit de gevangenis te ontsnappen.

Wat Raffles aangaat — hij was eerst voornemens geweest over enkele dagen terug te keeren, maar hij besloot nu te wachten, totdat er nadere berichten van Slogan waren gekomen en professor Armstrong maakte geen tegenwerpingen, daar hij liefst zoo lang mogelijk in het gezelschap van zijn dochter wilde blijven.

De professor dacht er zelfs over, zich metterwoon in Canada te vestigen, daar hij behalve zijn eenig kind geen familieleden meer had.

De dag verliep, de nacht brak aan, ook deze ging heen — en nog altijd was er geen bericht van Jerry.

De Sherif meende hieruit te kunnen opmaken, dat hij een spoor had gevonden, en wanneer dat inderdaad het geval was, zouden er nog wel een paar dagen kunnen verlopen, alvorens hij met zijn gevangenen terugkeerde, als er tenminste geen gevecht was geleverd, want dan zou Slogan waarschijnlijk aan het kortste einde moeten trekken.

Op het einde van den derden dag keerden Jerry en zijn mannen eindelijk terug — alleen!

Zij bleken een verkeerd spoor te hebben gevolgd en moesten eerst naar Yellow Creek terug keeren, teneinde hun voorraad munitie, levensmiddelen en andere dingen aan te vullen.

Want Jerry gaf het zoo spoedig niet op en hij was vast besloten, de misdadigers te vatten, al zou hij er voor naar de Bering Straat moeten gaan.

Het noodlot had anders gewild, daar het op den tweeden dag hevig was gaan sneeuwen, zoodat bovendien ieder spoor werd uitgewischt, maar wanneer het weder weer opklaarde, zou hij opnieuw er op uit trekken.

Hoofdstuk V.

Henderson op wacht.

Weder verliepen drie dagen, het had opgehouden te sneeuwen en de zon, laag boven de kim staande, verguldde met haar schuins vallende stralen het onmetelijke, blinkende sneeuwdek, dat zich uitstreckte, zoover het oog kon gaan en waarboven de huizen van Yellow Creek slechts even schenen uit te steken.

Ternauwernood konden de daken het zware gewicht van de sneeuwvracht dragen.

De vorst had opnieuw met vernieuwde hevigheid ingezet en het vroom meer dan veertig graden.

Op den morgen van dien dag hadden Jim Cooper en zijn Engelsche vrienden het plan gemaakt, een jachttocht te ondernemen, die waarschijnlijk bijna een week zou duren, want Jim wilde zoo spoedig mogelijk zijn voorraad vellen voltooien, om daarmee naar fort Joekon te gaan.

Hij kon thans niet lang meer wachten, want nog slechts enkele weken en dan zou de lente weder aanbreeken, de pelsdieren zouden hun heerlijke vacht afwerpen en de pelsen zouden bijna niets meer waard zijn.

Het was de eerste maal, dat Silvia alleen zou achterblijven en Jim had haar op het hart gedrukt, vooral voorzichtig te zijn en zich des nachts goed te barricadeeren.

Maar het moedige, jonge vrouwtje van den pelsjager stelde hem gerust en verklaarde dat zij niet het minste gevaar liep — hij had haar immers reeds goed met de revolver en het geweer leeren omgaan en bovendien had zij Kid, den moedigen hond, die haar zou weten te beschermen.

Maar ook dit stelde Raffles niet geheel en al gerust.

Hij vertrouwde geen van de inwoners van Yellow Creek, enkele goeden niet te na gesproken en zoo nam hij des morgens Henderson terzijde en zeide tot den reus:

— Luister eens, James! Je weet dat mijnheer Cooper en ik gaan jagen en waarschijnlijk eenige dagen zullen uitblijven. Ik wil dat je hier blijft en een oogje in het zeil houdt! Ik vrees dat onze

vriend Jim, die zelf geen vrees kent, den toestand wel wat al te rooskleurig inziet en al te veel vertrouwt op de vastberadenheid van zijn jonge vrouw, die toch pas enkele maanden in het land is en er de toestanden en de menschen niet kent! Ik reken er dus op, dat je in de buurt blijft en goed je oogen en ooren openzet.

— Mag ik weten wat gij vreest, Mylord? vroeg de reus, die eigenlijk veel liever had willen meegaan.

— Dat kan ik niet nauwkeurig aanduiden, James! Maar over het algemeen vrees ik de wraak van Slogan! Hij heeft eenmaal Miss Silvia willen ontvoeren — het is hem mislukt — maar hij zal misschien zijn poging met mevrouw Cooper willen herhalen. Ik acht hem een gevaarlijk mensch, die zich niet door een eerste mislukking laat ontmoedigen!

— Maar hij is gevluht! Hij bevindt zich in het verre Noorden, Mylord!

— Dat meent Jim Cooper ook, James — maar ik voor mij ben er volstrekt niet zeker van, dat hij hier met zijn vrienden niet in de buurt rondsluip!

— Zou hij dat wagen, Mylord?

— Er zijn hier schuilplaatsen genoeg, op drie uur gaans met de sleden! Daar begint het gebergte — en al ligt er sneeuw, het valt zeer moeilijk, daar in de bergen iemands verblijfplaats te ontdekken, James. Ik ben dan ook zeker, dat hij in geheime verbinding staat met zijn vrienden hier in de nederzetting! Kortom — ik zal mij pas gerust gevoelen, als ik weet, dat jij goed oplet.

— Dan blijf ik hier, Mylord! Moet ik bij Freece blijven wonen?

— Overdag ja — maar bij het vallen van de duisternis begeef je je naar de woning van Jim Cooper en neemt je intrek in een van de bergschuren, waar hij zijn huiden bewaart. Ik erken dat het niet zeer weelderig is — — —

— Maar men zal er zacht liggen, Mylord! vulde Henderson aan. En dat is meer dan voldoende! Gij kunt op mij rekenen, ik zal zorgen, dat er niets gebeurt!

— Ik mag je echter niet verzwijgen, Henderson, dat je je aan gevaar bloot stelt, want je hebt die schurken nog niet goed leeren kennen, zij deinzen voor niets terug. Hier zal de leuze „oog om oog, tand om tand” gelden!

— Ik zal wel zorgen dat zij mijn tanden niet krijgen, Mylord! zeide Henderson met een kort lachje. Gij kunt gerust alles aan mij overlaten! Wanneer zal ik u terug kunnen verwachten?

— Op zijn vroegst over vier dagen!

— Wat moet ik doen, wanneer ik er in slaag, een of meer van die schurken levend in handen te krijgen, in geval zij werkelijk een aanslag durven wagen.

— Aanstonds Jerry gaan waarschuwen, als deze hier aanwezig is en anders den Sherif. Onderneemt niets op je eigen gezag, maar betrek er de politie in, dan ben je voor alle gevallen gedekt. En nu vaarwel, ik hoop van harte dat mijn vrees ongewettigd is en dat ik mij noodeloos ongerust maak!

Raffles drukte den braven kerel de hand en een uur later waren de drie jagers onderweg.

Zij hadden maar een slede medegenomen, die van Jim Cooper, zoodat Henderson de beschikking hield over het voertuig van Raffles, in geval van nood.

En nu brak er een tijdperk voor den reus aan, dat niet zeer veel afwisseling bood.

Hij begon met zijn diensten aan te bieden aan het mooie vrouwtje van den pelsjager en was haar behulpzaam bij het kloven van hout, hetwelk hij keurig netjes in blokken zaagde en opstapelde naast den geweldigen haard.

Het is wel waarschijnlijk, dat de jonge vrouw iets begreep van de redenen van Henderson's achterblijven, maar zij was te fijngevoelig om daarover te spreken en aanvaardde die ridderlijke hulp slechts met een dankbaar glimlachje, blij dat zij in deze woestenij zulk een krachtigen steun had.

En verder slenterde Henderson maar wat rond en verveelde zich danig.

Zeker, hij had kunnen doen als de anderen en zich naar het logement van Howard begeven, om daar zijn tijd door te brengen met spelen, drinken en twisten, maar die zaken hadden voor een man als Henderson weinig bekoring en bovendien dacht hij er ook geen oogenblik aan, een voet te zetten in het huis van iemand, die zijnen meester blijkbaar vijandig gezind was.

Ja, als de brave reus slechts een auto hier had gehad, al was het slechts met den motor eruit, hij zou al tevreden zijn geweest!

Hij zou er zich vorstelijk mee hebben vermaakt, alle kleppen met eindeloos geduld zuiver op te schuren, de klepveeren opnieuw te spannen, de lagers te smeren, moeren en bouten aan te schroeven, kortom de machine grondig na te zien, zooals hij te Londen gaarne deed met de auto's van zijn meester.

Maar in deze nederzetting op de grens der beschaving, of liever daar ver voorbij, bevonden zich, wanneer men de wapens buiten beschouwing liet en ook de vier of vijf klokken en horloges, welke het dorp rijk was, niet meer dan twee mechanisch gedreven voorwerpen, het eene was de gramfoon van Howard, het tweede was het orchestrion van zijn concurrent!

Nu was het orchestrion, zooals Henderson met eigen ooren had kunnen hooren, buitengewoon valsch en hij begon dus, zijn diensten aan te bieden aan Hudson, den tweeden logementhouder van het plaatsje.

Deze ontving hem een weinig verbaasd en wantrouwend, maar hij gaf Henderson toch verlof, het oude en valsche ding eens te onderzoeken en Henderson bracht een heerlijken middag door met het uit elkaar nemen van het orchestrion, het schuren van de verroeste deelen, het smeren van de groote veeren en van de verschillende kamraderen en het weder ineenzetten van het toestel.

Het resultaat beantwoordde echter niet volkomen aan zijn verwachtingen, want wel speelde het orchestrion heel wat vlugger, maar nog altijd even valsch.

En Henderson verontschuldigde zich met te zeggen, dat het ook nu des te eerder was afge-loopen.

Toen ging hij eens een kijkje nemen bij Freece en hielp den braven winkelier met het schoonmaken van geweren en het nakijken der twee bazar-wekkers, welke hij in zijn winkel had en die te New-York een halven dollar zouden hebben gekost, maar hier ware kostbaarheden waren en veertigmaal zooveel moesten opbrengen.

Ook keek hij eens naar de sleden om, sloeg de ijzers wat vaster en zag de lederen tuigen na.

Hij was in gezelschap van Freece en van diens winkelbediende en ging toen de honden voederen,

die een onderdak hadden gevonden in de groote bergschuur.

En toen de duisternis begon te vallen, wandelde Henderson bedaard naar de loods, die bij de hut van Cooper behoorde en waar deze het grootste gedeelte van zijn huiden bewaarde, bereikte die aan de achterzijde, ging er binnen en strekte zich behagelijk uit op een dikke laag pelsen, terwijl hij een viertal reeds gelooide berenhuiden over zich heentrok — en dat was maar nauwelijks voldoende om zich te beschutten tegen de hevige koude, want in deze loods werd nooit gestookt, om de huiden des te beter te kunnen bewaren, waarvan de nog onbereide zoo hard waren als ijzer.

Hij had zijn revolver onder het bereik van zijn hand neergelegd en sliep, zooals men dat noemt met een oog open.

De bergloods was van de woning gescheiden door een soort gang van niet meer dan een meter breedte en al waren de wanden van zware boomstammen opgetrokken — hij zou het toch moeten hooren, zoodra de hond, die de jonge vrouw bewaakte, zou aanslaan.

De nacht ging echter voorbij zonder dat er zich iets bijzonders voordeed, en Henderson verschafte zich de weelde, nadat het volop dag was geworden, nog een uur onder de heerlijke warme vachten te blijven, want hij had' niet al te veel geslapen.

Maar eindelijk wierp hij het dek van zich af, stond op, rekte zich met een kreunenden geeuw uit, schoot zijn pels aan, stak zijn revolver in den holster en zette zijn muts op.

Hij opende de deur, knipperde een oogenblik tegen het zonlicht, dat over de verblindend witte vlakke scheen — en toen zijn oogen eindelijk gewend waren aan het schelle licht, keek hij in het eenigszins verbaasde gezichtje van Silvia Cooper.

— Wat is dat, mijnheer James — waar komt gij nu vandaan?

— Uit — uit uw magazijn, madame! antwoordde Henderson hakkellend.

— Hebt gij daar dan geslapen?

— De zaak is, madame — ik had het willen doen, maar ik kon den slaap niet goed vatten!

De jonge vrouw scheen nu iets te begrijpen, dreigde den reus glimlachend met den kleinen wijsvinger en zeide:

— Dat doet gij toch zeker niet op uw eigen houtje maar?

Henderson, die maar heel slecht kon liegen, stotterde, werd vuurrood en bracht er eindelijk met moeite uit:

— Neen, madame — op — op het houtje van graaf Panhurst! Dat is te zeggen — hij vond het beter en veiliger... hoe zal ik zeggen... een jonge vrouw alleen... en dan in deze wildernis met al die wolven en die verschrikkelijke koude.

Silvia barstte in een helder lachje uit en zeide toen:

— Schei maar uit, vriend James! Je bent een beste kerel, maar je had mij vooruit moeten waarschuwen, ik had wel kunnen schrikken. De graaf is dus werkelijk ongerust dat — dat — mij iets zou kunnen overkomen?

— Ik geloof het wel, madame!

— Maar Jim heeft mij toch gezegd, dat die schurk — die Slogan ver in het Noorden moet zijn, op wel twaalf of veertien dagreizen hier vandaan!

Het jonge wurmpje scheen zelfs een weinig ongerust te worden, maar Henderson die het zag, zeide op beschermenden toon:

— Gij hebt werkelijk niets te vreezen, madame! Kid en ik zijn er en ik zou wel eens willen zien, dat u een haar op het hoofd gekrenkt werd. Als die Slogan hier werkelijk in de buurt mocht zijn, ondanks de aanwezigheid van dien mijnheer Jerry, dan zullen wij hem behoorlijk weten te ontvangen! Bij het minste onraad schiet gij uw revolver af en dan zal ik eens een hartig woordje met dien mijnheer spreken — met hem en met zijn vrienden. Maar ik kan mij werkelijk niet voorstellen, dat hij het zou durven ondernemen hier weer te verschijnen.

— Maar ons huis ligt zoo afgezonderd, mijnheer James, bijna een kwartier uur gaans van het eigenlijke dorp! riep de jonge vrouw uit.

Henderson gaf niet aanstonds antwoord, maar dacht na, haalde toen zijn schouders op, en zeide:

— Het komt er ook niets op aan! Kid en ik zijn er! Waar slaapt de hond 's-nachts?

— In de kamer — voor mijn bed!

— Zijt gij al aan het dier gewend?

— O ja — ik geloof dat Kid veel van mij houdt, en dat hij mij wel zou verdedigen, als men mij aanviel!

— Des te beter! En zeg mij nu eens, madame, wat ik voor u doen kan!

— Voor mij doen, vriend James? herhaalde Silvia lachend. Ik zou waarlijk niet weten wat!

— Maar gij moet toch iets te doen hebben! riep Henderson uit. Vorken poetsen, messen schuren, groenten schoonmaken, den vloer dweilen — wat weet ik!

Maar Silvia keek den reus verbaasd aan en riep toen lachend:

— Messen schuren? Mijn hemel — wij hebben één broodmes, en dat is alles! Jim gebruikt zijn jachtmes voor het vleesch! Wij hebben twee vorken en een lepel! Dat is juist het grappige ervan, weet je? En wij hebben een tinnen schotel en een van aardewerk, twee tinnen borden, twee steenen kommen — en ik geloof niet dat er meer is — o ja, nog een ijzeren emmer om water in te halen — maar dat breng ik altijd als ijs thuis. Jim lacht mij uit en zegt dat ik sneeuw moet gebruiken!

Henderson luisterde verwonderd toe en zijn goed hart werd bewogen, toen hij dit tengere vrouwtje, dat in Londen aan een behaaglijk, gemakkelijk leven gewend was, met zooveel opgewektheid en gekscherend hoorde spreken over haar tegenwoordige levenswijze — en hij begreep aanstonds dat de liefde voor haar man al deze nooddrift, al dit gebrek verzoette.

Toen bromde hij iets binnensmonds en zeide:

— Maar de vloer?

— Wel, als je dien gaat dweilen, dwaze James, dan kun je er vijf minuten later op schaatsen rijden!

— Valt er niets te schuieren?

— Jawel, maar dat heb ik al gedaan!

— Kan ik geen koffie malen, naar Freece voor u loopen, den hond eens flink schuieren of wassen? Uw revolver nazien? Zal ik nog wat hout hakken? Van brandhout kan men hier nimmer te veel hebben!

En Silvia, die zag hoeveel genoeg zij den reus zou doen, wanneer zij hem in staat stelde haar een kleinen dienst te bewijzen, zeide vroolijk:

— Nu, wanneer je dan volstrekt iets voor mij wilt doen — ik wil nog graag wat hout hebben!

En vijf minuten later was Henderson aan het werk.

Hij sleepte boomstammen van den grooten stapel naast het huis, zoo zwaar, dat drie normale mannen er een vrachtje aan zouden hebben gehad, zaagde die in stukken van een voet lengte, spleet die stukken met behulp van een wig en

hakte ze toen verder klein — en al was het ook ijsig koud — een enkele bijslag was voldoende om het hout te kloven.

Kid keek er bij toe, kwispelstaartend, en blijkbaar zeer in zijn nopjes met dit rustige leven.

Silvia had intusschen boven het vuur water gekookt, en koffie gezet.

Een homp tarwebrood, met honing besmeerd, vormde het zeer eenvoudige ontbijt.

En daarop ging Henderson een wandeling maken, daar het stilzitten hem „bloedaandring naar de hersens” veroorzaakte, zooals hij zeide, ging eens zien hoe zijn orchestrion het maakte, bevond dat het ding valscher klonk dan ooit, liep bij Freece in, stoeide wat met de trekhonden van Raffles, liet hen een flinken loop maken, om de dieren wat beweging te geven en verveelde zich voor het overige, zooals hij het den vorigen dag had gedaan.

Want de waarheid gedooft om te zeggen, dat hier het romantische ver te zoeken was in deze schamele nederzetting met haar vierkante blokhuizen en de eindeloze vlakten, waar zelfs geen enkele gebaande weg te onderscheiden was.

Toen het daglicht had plaats gemaakt voor de eigenaardige schemering, die op deze hoogte het nachtelijk duister verving, begaf Henderson zich langs een grooten omweg weder naar het huis van Cooper, klopte op de stevige deur op een vooruit, afgesproken wijze, en werd tot zijn groot genoegen allereerst ontvangen door een verwoed geblaf, dat echter aanstonds bedaarde, zoodra Kid bemerkte met wien hij te doen had.

Hij trad haastig binnen, om de felle koude zooveel mogelijk buiten te houden en stampde de sneeuw van zijn schoenen, terwijl hij zeide:

— Neem mij niet kwalijk, madame — ik kom mij maar even overtuigen dat hier alles in orde is! Niets bijzonders gezien?

— Ik weet het niet, mijnheer James, begon Silvia aarzelend. Maar ik meen te hebben gezien, dat er van middag een paar mannen, die ik overigens niet ken, om het huis heendraaiden. Zij bleven echter hoogstens een minuut of vijf en verwijderden zich toen weder.

— In welke richting?

— Naar het Westen, ik kon hun gedaanten nog lang tegen de ondergaande zon zien afsteken.

Henderson bromde iets onverstaanbaars voor zich heen en zeide toen:

— Nu, wij zullen oppassen en meer kunnen we niet doen! Is het niet zoo, Kid?

Hij streelde den hond over den kop en het dier keek hem aan, alsof het hem volkomen begreep.

Silvia wilde hem een kroes heet gesuikerd bier aanbieden, maar Henderson wees het af, met de woorden:

— Warm bier maakt me slaperig, madame en het is beter dat ik goed wakker blijf, dunkt mij! Maar een kop chocolade wil ik graag van u aannemen! Ik heb cacao meegebracht van Freece!

— Verkoopt hij die? vroeg het jonge vrouwtje opgewonden.

— De oude rakker verkoopt van alles, als men men hem er maar goed voor betaalt,

madame! zeide Henderson en hij haalde het kleine busje cacao te voorschijn, waarvoor hij zes dollars had moeten betalen, ofschoon het zeker niet meer gekost had dan veertig dollarcenten.

Hij kreeg zijn kop chocolade, wenschte de jonge vrouw goeden nacht en verliet het blokhuys, om zich snel naar de kleine bergloods te begeven.

Op den drempel van de deur wendde hij zich nog eens om en keek in het rond.

Maar nergens was een levende ziel te bespeuren, althans zoo meende hij.

Hij ging binnen, sloot de deur met behulp van den zwaren grendel en strekte zich uit op het rustbed.

Hoofdstuk VI.

Slogan houdt woord.

Hij had ditmaal ook zijn geweer mede genomen, zette het in een hoek, na zich te hebben overtuigd dat het geladen was, stak een pijp aan en.... wachtte.

De uren kropen staag voorbij, zonder dat zich het minste gerucht voordeed. Langzamerhand maakte zich een zekere loomheid van Henderson meester, ondanks zijn pogingen om wakker te blijven, zeker een gevolg van de koude en van de benauwde uitwasemingen der nog niet toe bereide vellen.

En Henderson had onmogelijk kunnen zeggen of hij geslapen had of niet, toen hij plotseling werd opgeschrikt door een zacht schurend, raspend geluid aan de deur van de bergloods.

Hij hief het hoofd op en luisterde ingespannen.

Maar hij hoorde niets meer, alles om hem heen bleef doodstil, het was de eigenaardige indrukwekkende, volkomen geluidloze stilte van de Pool.

Zonder eenig gerucht te maken stond hij op, sloop naar den hoek van het vertrek en greep zijn geweer.

Daarop liep hij naar de deur en deed er voorzichtig den zwaren boom af.

De deur ging naar buiten open, maar Henderson bemerkte tot zijn schrik dat hij er vruch-

teloos tegen duwde, dus de deur moest van buiten versperd zijn.

Hij zette zijn geweer weder weg en duwde uit alle macht tegen de deur, die, evenals de wanden van de hut uit stammen van jonge den- nen bestond, naast elkander gevoegd en bijna een decimeter dik, waarvan de reeten met rendiermos waren dichtgestopt en die daarenboven aan de onderzijde en aan den bovenkant werden bijengehouden.

Maar hoe sterk Henderson ook was, hij kon er niet in slagen de zware deur ook maar een duimbreed te doen wijken.

Hij trachtte haar naar zich toe te trekken, maar ook hierin slaagde hij niet, want de hooge drempel en de zijpost beletten het hem.

En juist op dat oogenblik hoorde hij Kid woedend blaffen....

Een dolle woede greep den reus aan.

Zou hij hier als een muis in de val zijn opgesloten, terwijl men op tien passen afstand de beklagenswaardige jonge vrouw overviel?

Neen, dat nooit! Met verwoeden blik zag Henderson rond en in den hoek ontdekte hij de zware bijl, die hem dien morgen gediend had om het hout in kleine blokken te kloven.

Hij greep het voorwerp en een seconde later

vlogen de groote splinters van de deur.

De reus hakte als een bezetene, maar ondertusschen luisterde hij met een angstig hart naar de geluiden uit het blokhuis, die zwak tot hem doordrongen.

En zijn hart stond stil van ontzetting, toen hij het blaffen van den hond niet meer hoorde.

Wel klonk thans het gegil van een vrouw, wie men den mond blijkbaar met geweld dicht hield.

Henderson verdubbelde zijn slagen en donderend dreunde het hout, terwijl groote stukken eraf vlogen.

Nog enkele slagen — en er was een gat in de deur, groot genoeg om er de hand door te steken.

En nu kon Henderson ook zien, wat hem belet had, de deur te openen.

Er rustte een geheele boom tegen, ontiaan van de takken en zeker twee decimeter in doorsnee, waarvan het ondereinde tegen den grond steunde.

Met inspanning van al zijn krachten, duwde Henderson, na den arm in het gat te hebben gestoken, den boom weg.

Hij greep opnieuw zijn geweer, wierp de deur open en stormde naar buiten.

Bijna op hetzelfde oogenblik klonk een schot, en een kogel schampte zijn wang, zoodat het bloed vloeide.

Henderson wierp zich onmiddellijk ter aarde en keek rond.

En hij zag naast den houtstapel het schamplicht op den loop van een geweer, daar op geworpen door de maan, die zooeven in vollen luister van achter de wolken was te voorschijn getreden.

De geweerloop bewoog.

Maar reeds had Henderson zijn revolver getrokken, het schot knalde.

Het werd beantwoord door een rauwen kreet en languit plofte een man voorover in de sneeuw en bleef roerloos liggen. De kogel had hem midden in het voorhoofd getroffen.

Henderson verloor geen tijd, maar sprong dadelijk weer op en sneelde naar de voorzijde van het blokhuis.

Daar, op twintig passen afstand wachtte een groote slede, met niet minder dan veertien honden gespannen.

Zoo juist was een man naar buiten getreden,

die iets zwaars in zijn armen droeg, dat hij snel naar de slede droeg.

Maar voor Henderson zijn revolver opnieuw kon oplichten, wierpen zich twee met messen gewapende mannen, die bij de deur hadden wacht gehouden, op hem.

Een oogenblik wankelde de reus onder dezen plotselingen aanval en een der beide messen drong door zijn mouw en verwondde hem aan den benedenarm.

Maar onmiddellijk herstelde Henderson zich.

Hij deed een stap achteruit en zwaaide met de linkerhand zijn geweer boven zijn hoofd, dat hij bij het einde van den loop had vast gegrepen, als ware het een knods.

Met een doffen slag bonsde de kolf beurtelings op de koppen der beide aanvallers, die met iets als een snik om hun eigen as draaiden en zich toen op de sneeuw uitstrekten, alsof zij wilden gaan slapen.

Maar de man met zijn zware vracht had intusschen de slede bereikt.

Hij had er het pak in neergezet — en gromde een bevel tegen de honden.

Maar reeds was Henderson neergeknield en had zijn geweer aangelegd.

Hij mikte zorgvuldig, het schot klonk — de man wankelde, sloeg wild met de armen en stortte voorover neder.

De man, die bij de slede de wacht had gehouden, slaakte een kreet van woede en het volgende oogenblik was hij slechts op eigen lijfsbehoud bedacht.

Hij greep de roerloze gedaante in de slede, slingerde die eruit, sprong er zelf in, spoorde de honden aan met een luide kreet — en pijnsnel schoot de slede vooruit, terwijl de honden luid blaften.

Henderson bekommerde zich volstrekt niet meer om den vluchteling, maar ijde op de roerloze gedaante toe en keek in het sneeuw witte gelaat van Silvia Cooper.

Henderson nam de bewusteloze jonge vrouw in zijn armen, alsof het een kind was en droeg haar naar het blokhuis.

Maar eensklaps hield hij verschrikt stil — achter het huis nam hij een rosse gloed waar...

— Vervloekt! De schurken hebben de be-
waarplaats van de honden in brand gestoken!

De bandieten hadden mij dus levend willen roosteren! Nu, het is hier een lief land, dat moet gezegd worden!

Hij verhaastte zijn schreden en droeg de jonge vrouw, zoo snel zijn beenen hem dragen wilden, weder het blokhuis binnen.

Daarop ging hij voor de deur staan en schoot zijn revolver snel achter elkaar leeg, om de aandacht van de bewoners van Yellow Creek te wekken.

Maar reeds moest men daar het schieten hebben gehoord, want Henderson zag een tiental gedaanten, die snel over de sneeuw kwamen aanschuiven, over de witte vlakke, op hun sneeuwschoenen naderen.

Toen Henderson zag, dat er hulp kwam opdagen, liep hij ijlings naar de bergloods en bemerkte dat tegen de achterzijde daarvan een groote hoop droge takken was opgestapeld, waarschijnlijk met petroleum begoten en die hel oplaaiden.

Reeds had de achterwand van de bergloods vlam gevat.

Ondanks de hitte deed Henderson al het mogelijke, de brandende takken met behulp van zijn geweer uiteen te slaan, maar hij kon er niet in slagen, den brand te stuiten, die reeds den achterwand had aangetast.

Maar een oogenblik later waren reeds tien flinke mannen ter plaatse, waaronder ook Jerry en de Sherif zich bevonden en zonder tijd te verliezen met vragen, begonnen allen op de meest primitieve wijze het vuur te bestrijden, door handen vol sneeuw in de vlammen te werpen.

Anderen drongen naar binnen en trachtten nog van de vellen te redden wat er te redden viel.

Na een kwartier was de brand gebluscht, maar de achterwand was toen ook volkomen afgebrand en deze bleek met petroleum letterlijk begoten te zijn.

— En dat heb ik niet eens geroken! zoo beschuldigde Henderson zich op grimmigen toon, toen hij eindelijk overtuigd was, dat de vlammen gedooft waren.

— Dat is geen wonder, vriend James! zeide Jerry, en gij behoeft u zelf niet te beschuldigen. Ten eerste belet de vreeselijke koude, de reukorganen op normale wijze te werken, ten tweede was de bergloods hermetisch dichtgestopt met rendiermos en ten derde stinken die onbereide

huiden meestal zoo formidabel, dat daarnaast alle andere luchtjes in het niet verzinken! En vertel me nu maar eens, wat er eigenlijk geschied is. De Sherif heeft twee verdachte kerels met een gat in het hoofd voor het huis zien liggen en een derde met een kogel door de hersens dood bij den houtstapel gevonden. Hoe is dat gekomen?

— Dat is gekomen, omdat ik mijn revolver op den een heb afgevuurd en de twee anderen met mijn gewerkolf op het hoofd heb geslagen, antwoordde Henderson langs zijn neus. Gij moet er niet boos om zijn, maar ik kon niet anders, want ik moest mij zelf verdedigen.

— Dat is waar — je gezicht is geheel bebloed — en uit je mouw loopt ook bloed.

— O, dat heeft niets te beteekenen! antwoordde Henderson schouderophalend.

— Zeg dat niet vriend James! Bij deze felle koude kunnen de geringste wonden gevaarlijk worden! Ga aanstonds het blokhuis binnen en laat mij je verbinden. Je kunt mij dan ondertusschen vertellen, wat er is voorgevallen!

Nu gingen allen het blokhuis binnen, waar men den doode reeds had neergelegd en met een berenvel bedekt. Nadat Henderson zich overtuigd had, dat Silvia Cooper haar bewustzijn herkregen had en hem met een glimlach van innigen dank de hand toestak, verhaalde Henderson, op zijn eenvoudige, onopgesmukte wijze, wat er geschied was.

Jerry, die hem ondertusschen handig en snel verbond met de verbandmiddelen, die in de hut van geen enkel pelsjager ontbreken, luisterde aandachtig naar het verhaal.

Toen Henderson geëindigd had, riep Jerry uit:

— Dat is natuurlijk niemand anders geweest dan die schurk van een Slogan en hij heeft nu zijn verdiende loon! Het is goed, dat wij hem nu eindelijk in handen hebben. Gij hebt hem immers aangeschoten?

— Ja — ik zag hem vallen. Daarop wierp de andere de vrouw uit de slede en vluchtte.

— Ja, op galanterie behoeft men in dergelijke gevallen niet te rekenen! zeide Jerry schouderophalend. Wij zijn hier in Alaska, vergeet dat niet!

Hij keek het vertrek rond en nu viel zijn blik op den armen Kid, die, hevig bloedend uit een wonde in de zijde, roerloos in een hoek van het vertrek lag.

Silvia had de richting van zijn blik gevolgd

en riep nu op een toon van liefde en zelfverwijt :

— Mijn lieve Kid! Hij heeft mij willen beschermen die brave hond! Een van de mannen heeft hem gestoken! Ga toch eens spoedig naar hem zien. Hij zal toch niet dood zijn?

Jerry liep haastig op den hond toe, bekeek de wonde en zeide :

— Hij is er leelijk aan toe, mevrouw, maar het is een krachtig dier en ik denk wel dat hij er van zal opkomen, als hij goed wordt behandeld. Maar nu moeten wij eerst dien Slogan pakken! Gij, mijnheer James, wees zoo goed en neem den Sherif en nog een anderen man mede naar de plek waar gij den kerel hebt neergelegd.

Henderson verloor geen tijd, maar ging met den Sherif en een van diens mannen het blokhuys uit.

Maar toen hij de plek bereikte, waar de slede had stilgehouden en waar hij Slogan duidelijk had zien vallen, slaakte hij een kreet van woede en teleurstelling, er was niets meer te zien!

En toch was hij er zeker van geweest, dat hij den schurk had geraakt.

Hij deelde dit den Sherif mede en deze haalde de schouders op en bromde tusschen de tanden :

— Zijn medeplichtige is natuurlijk met de slede teruggekeerd toen gij in huis waart en heeft zijn gewonden vriend snel in het voertuig geladen, waarop hij weer is weggevlucht!

Henderson stampvoette van woede en riep uit :

— Dan is de man om wien het ging, dan is de voornaamste boosdoener al weder ontsnapt!

De Sherif maakte een gebaar van moedeloosheid en zeide toen :

— En ik verzeker u dat het niet zoo gemakkelijk zal zijn, hem terug te vinden. Er zit weer sneeuw in de lucht en als het eenmaal is gaan sneeuwen, kunt gij evengoed naar hem gaan zoeken als naar een naald in een hooiberg! Binnen een kwartier is elk spoor uitgewischt, ook het diepste!

— Nu, ik ken iemand, die de hoop niet zoo spoedig zal opgeven, om dien schurk terug te vinden! zeide Henderson droogjes. Ik wilde intusschen wel, dat graaf Panhurst terug was, de verantwoordelijkheid voor de veiligheid van die jonge vrouw drukt zwaar op mij.

— Ik zou den raad willen geven, mevrouw Cooper over te halen, gedurende de paar dagen die er nog zullen verlopen, alvorens haar man terugkeert, haar intrek te nemen bij Freece, waar

zij veilig zal zijn! zeide de Sherif. En eigenlijk is het hier volstrekt niet geschikt voor een jonge vrouw als zij! Cooper moest zoo spoedig mogelijk verhuizen, dat is mijn idee. Gij kent de personen en toestanden niet!

— Nog niet heelemaal, maar toch langzamerhand! antwoordde Henderson langs zijn neus. Ik wil niets op de streek hier zeggen, maar bepaald veilig kan men het niet noemen en wat men van Londen ook zeggen mag, er wordt altijd nog wat minder geschoten en met messen gestoken! Maar laten wij nu eens naar binnen gaan, de koude is waarlijk onverdraaglijk.

Zij traden de blokhuys weder binnen en juist begonnen de eerste sneeuwvlokken te vallen.

Onder die omstandigheden was het volkomen overbodig, reeds nu de achtervolging te willen beginnen, maar Jerry nam zich vast voor, al was het spoor ook honderdmaal uitgewischt, bij het kriecken van den dag op weg te gaan, ten einde het spoor van den misdadiger terug te vinden en hem zelf te kunnen arresteren; zijn naam als lid van de bereden politie en zijn promotie tot sergeant stonden op het spel!

Silvia had zich hersteld van den schok en knielde nu naast Kid neder, die op een zachte berenhuid was nedergelegd en op bekwame wijze door Jerry was verbonden.

Zij streelde het dier over den ruigen kop en Kid keek haar dankbaar maar ook wat droevig aan, alsof hij zich wilde verontschuldigen, dat hij haar niet beter had weten te beschermen.

Henderson was de schade in de bergplaats voor de huiden eens gaan opnemen en hij constateerde dat er voor een waarde van minstens 1200 dollar onherroepelijk was vernield, dat wil zeggen dat een aantal vellen waren verloren gegaan, die, na bereiding, in den winkel te samen minstens 24000 dollar hadden moeten opbrengen.

Dat was een harde slag voor den armen Jim, aan wien zulk een droevige thuiskomst werd bereid — want de opbrengst van de huiden had moeten dienen, om naar fort Joekon te verhuizen en zich daar behoorlijk in te richten.

Daar de nacht nog lang niet verstreken was, werd besloten Silvia over te brengen naar het huis van Freece, terwijl Henderson voor alle veiligheid zijn intrek zou nemen in de blokhuys van den pelsjager en een paar honden zou meenemen, die hem tijdig zouden wekken als er onraad dreigde, ofschoon dit zeer onwaarschijnlijk was.

Snel werden alle toebereidselen gemaakt en een oogenblik later trokken allen naar de nederzetting en Silvia kreeg een goede kamer in het groote huis van Freece, waar zij goed beschermd zou zijn, terwijl Henderson met eenige honden terugkeerde naar het blokhuis en twee mannen van den Sherif gingen overnachten in het laatste huis van de nederzetting, om bij het eerste alarm onmiddellijk bij de hand te kunnen zijn.

Er gebeurde echter niets meer en Henderson genoot nog eenige uren slaap, die hij zeker wel verdiend had! Maar zoodra de dag was aangebroken, stond hij op en begaf zich naar het dorp om naar den welstand van Silvia Cooper navraag te doen, maar niet, voordat hij eerst zijn zorgen gewijd had aan Kid en diens wonden opnieuw had verbonden.

Het dier sliep weder gerust en Henderson sloot het blokhuis, dat nu door de twee mannen van den Sherif zou worden bewaakt en begaf zich naar het huis van Freece.

Hij vernam daar dat de jonge vrouw nog sliep en dat professor Armstrong, die in het tweede logement van de nederzetting een onderdak had gevonden, reeds van het gebeurde in kennis was gesteld en niet gerust had, voor hij zelf al zijn hebben en houden naar het huis van Freece had overgebracht, om in de onmiddellijke nabijheid van zijn dochter te zijn.

Henderson glimlachte flauwtjes, toen hij dit hoorde, want hij wist maar al te goed, dat een man als de brave professor in een land als dit slechts een povere beschermer zou zijn voor zijn kind, wanneer zich dit in gevaar mocht bevinden.

Hij wachtte geduldig tot vader en dochter waren opgestaan en trof hen in de kleine woonkamer van Freece, waar zij het eenvoudige ontbijt nuttigden, terwijl de winkelier met een breed grijnslach op zijn goedig gelaat toekeek.

En de professor begon onmiddellijk een jermiade aan te heffen.

Zijn humeur was toch niet al te rooskleurig door de teleurstelling met den ijsdiamant en hij beklagde er zich bitter over, dat zijn kind nu reeds tweemaal binnen enkele weken had blootgestaan aan den aanval van een gewetenloozen schurk, zonder dat men er blijkbaar in kon slagen dien man te vatten en naar behooren te straffen.

Hij klaagde over de koude, over het gemis aan een behoorlijke brandweer, over de ontstentenis van een telegrafische verbinding

met de hoofdstad, over een glas van zijn bril, dat gebarsten was en waarvoor men hem niet eens een ander kon leveren — over alles en nog wat.

En Henderson luisterde geduldig toe, daar hij zich zeer goed kon verplaatsen in den gemoedstoestand van dit groote kind, dat heel geleerd kon zijn, maar zeker niet was geschapen om de eindelooze ontberingen van deze streken geduldig en zonder morren te verdragen.

En toen de professor eindelijk aan het slot van zijn klacht was gekomen, trok hij zijn kind naar zich toe, kuste haar op het voorhoofd en zeide:

— Laten wij toch zoo spoedig mogelijk maar weder naar Londen vertrekken, lieve Silvia!

— En Jim dan, papa? riep Silvia verwonderd uit.

— Jim? Welke Jim? riep de professor, terwijl hij een verwilderden blik om zich heen wierp.

Henderson kon zich nu niet langer goed houden, maar barstte in lachen uit, en riep:

— Maar weet gij dan niet eens, professor, dat uw dochter al een paar dagen met Jim Cooper, den pelsjager getrouwd is?

Professor Armstrong streek zich verlegen over het hooge voorhoofd, liet een kort lachje hooren, kreeg een erge kleur en stotterde toen:

— Neem mij niet kwalijk — ik had het vergeten! Het is ook wel wat erg vlug in zijn werk gegaan, dat zult ge mij moeten toegeven! Ik kan mij nog altijd niet gewennen aan het denkbeeld dat mijn dochter gehuwd is met iemand, die zulk een eigenaardig beroep uitoefent. Om u de waarheid te zeggen, vriend Jacques...

— Pardon professor, mijn naam is James! viel Henderson hem beleefd in de rede.

— Ja juist — zoo is het! Welnu dan — ik had mij altijd voorgesteld, dat mijn dochter zou huwen met een van mijn collega's...

— Maar papa... riep Silvia op verwijtenden toon. Jim oefent een prachtig, een heerlijk beroep uit! Gij moogt er niets van zeggen, als wij goede vrienden zullen blijven. Ik houd dol veel van hem en ik denk er niet aan naar Londen te gaan, tenzij hij het zelf mocht willen!

De professor streek Silvia teeder over de wangen en zeide toen:

— Je weet wel, kind, dat ik je nooit heb willen dwingen om iets tegen je eigen overtuiging in te doen! Nu je hart heeft gesproken en nu

je James eenmaal tot man hebt genomen...

— Neem mij niet kwalijk professor, James heet ik en de echtgenoot van mevrouw uw dochter heet Jim! merkte Henderson glimlachend op.

— Ja — zoo zal het wel zijn! hernam professor Armstrong verstrooid. Jim of Jacques, het doet er ook eigenlijk niet toe, wanneer hij een goed hart heeft — en dat heeft hij, daarvan ben ik overtuigd, maar toch — ik weet niet of ik in zijn plaats mijn jonge vrouw wel alleen had achtergelaten te midden van deze wilde beesten in menschengedaanten.

— Maar papa — ik heb hem zelf gedwongen om te gaan! riep Silvia uit. Hij moest zijn voorraad vullen aanvullen, want anders zouden wij niet naar Fort Joekon kunnen gaan. Hebt gij dan geheel en al vergeten, dat gij u daar bij ons zoudt komen vestigen? Later?

— Dan had hij een politiepost voor de deur moeten zetten! bromde de professor. Ik blijf het een schande noemen, dat dergelijke dingen in een beschaafd land kunnen voorkomen.

— Neem het mij niet kwalijk, professor, dat ik u nogmaals in de rede val, maar het is juist de zaak, dat het land hier in het geheel niet beschaafd is! zeide Henderson. Het is een raar zoodje, dat hier de streek bevolkt. U moet mij die uitdrukking niet euvel duiden. Wij zijn hier voorbij den Poolcirkel, en wat hier komt, is niet zoo heel veel zaaks — de professoren natuurlijk niet te na gesproken!

— En de graven, hun secretarissen en hun chauffeurs! riep Silvia vroolijk uit. Kom vadertje, zet nu niet zoo'n ontevreden gezicht en lach er maar liever mee, zooals onze vriend James ook doet!

Maar de professor had volstrekt geen lust in lachen en hij ging zich spoedig verdiepen in zijn boeken, die hem zelfs op deze reis vergezelden.

Henderson bleef den geheelen dag in de onmiddellijke nabijheid van Silvia, vast besloten om haar thans niet meer uit het oog te verliezen.

Van den Sherif vernam hij, dat Jerry de Mandendooder vroeg in den morgen met een paar vastberaden mannen er op uit was getrokken om de beide gevluichte misdadigers te achterhalen, ofschoon hij niet het minste spoor had en alleen maar kon gissen, dat Slogan en zijn vriend zich waarschijnlijk begeven hadden naar

het goudgraverskamp, dat op slechts weinige mijlen van de kust der IJszee verwijderd lag.

De maaltijden werden nu gezamenlijk gebruikt, Henderson en de jonge vrouw gingen geregeld naar den armen Kid omzien en zij bemerkten tot hun blijdschap, dat het dier goed vooruit ging en gelukkig zou genezen van de wonde, die hem door een der schurken was toegebracht.

De nacht verliep zonder dat zich iets bijzonders voordeed en de dag brak aan, in welks verloop Cooper, Raffles en Brand van hun tocht terug zouden keeren.

Reeds des middags begaven Silvia en Henderson zich op hun sneeuwschoenen buiten de nederzetting en naar een van de lage heuvels, van welks top men de vlakke mijlen ver in Noorderlijke richting kon overzien.

Het was bitter koud, maar zij verwarmden zich zoo goed mogelijk door vlug heen en weder te loopen, in gezelschap van de honden van Raffles, die allen waren meegegaan en uitgelaten waren van blijdschap, dat zij zich vrijelijk konden vermaken, zonder gedwongen te worden, in het gareel te loopen voor een zware slede.

En het waren zeker eigenaardige honden, want de eeuwige vechtpartijen, die voorkwamen onder de trekhonden en die dikwijls met den dood van een der vechtenden eindigden, waren hen vreemd.

Een paar uren hadden Henderson en Silvia daar reeds op wacht gestaan, toen de reus, die scherpe oogen had, met uitgestrekte hand in de verte wees en uitriep:

— Daar! Daar komen zij aan!

— Ik zie niets! riep Silvia uit, terwijl zij de oogen met haar kleine hand beschutte tegen de schuins vallende stralen van de zon.

Maar na eenige oogenblikken zag zij toch ook een kleine zwarte stip heel in de verte, die zich over de sneeuw voort bewoog en langzamerhand vormen kreeg. Een half uur later konden zij de slede met het bloote oog reeds duidelijk onderscheiden, die zwaar beladen scheen te zijn en slechts langzaam naderde.

Opgewonden wuifde het jonge vrouwtje met haar zakdoek, misschien het eenige exemplaar dat in Yellow Creek te vinden was en het sein was daarginds gezien, want Jim zwaaide met den arm en een oogenblik later maakte hij zich van de kleine groep los en kwam snel op zijn sneeuwschoenen naderbij.

Maar ook de honden hadden de lucht gekregen van de nadering van hun geliefden meester en als dol snelden zij de helling van den heuvel af, luid blaffend, om hem te gaan begroeten.

Jim Cooper bezweek bijna onder de vracht van een groot aantal huiden, welke hij, tot een pak gebonden, op den rug droeg en toch kwam hij aansnellen vroolijk, sterk en verliefd, ofschoon er een gewicht van bijna tachtig Kilo op zijn schouders drukte.

En Henderson deed alsof hij plotseling een riempje van zijn sneeuwschoen moet vastgespen, toen het pas getrouwde paartje de ontmoeting vierde.

Jim en Silvia vlogen elkander in de armen, nadat de jonge pelsjager het pak had afgeworpen, met een vuur, alsof zij elkander in geen half jaar gezien hadden.

En toen gleed Henderson maar stilletjes de helling van den heuvel af en de slede tegemoet.

Hij had de weinige honderden meters spoedig afgelegd en Charly begroette hem met een vroolijk:

— Hallo James, hoe gaat het, vriend?

— Persoonlijk heb ik volstrekt niet te klagen, mijnheer Brand! antwoordde de reus. Maar er zijn dingen gebeurd....

— Wat is er, Henderson? vroeg Raffles, terwijl hij dezen aandachtig aankeek. Je ziet er wat bedremmeld uit. Er is toch niets ergs geschied?

— Niets van beteekenis, Mylord! Gij kunt gerust zijn! antwoordde Henderson haastig. Ik heb een bandiet moeten neerschieten en twee anderen zijn er weinig beter aan toe. Zij hebben de opslagloods van Cooper in brand gestoken en er is voor een waarde van 1200 dollar aan vellen verloren gegaan. Maar dat is dan ook alles. Ik verzeker u dat mevrouw Cooper volstrekt niets mankeert, hetgeen gij trouwens zelf wel kunt zien!

— Wat zeg je daar? riep Raffles met gefronste wenkbrauwen. Wat is dat voor een verwarde praat? Wie hebben dat gedaan?

— Slogan en zijn vrienden, Mylord!

— Vertel het mij spoedig! beval Raffles.

En Henderson deed het verhaal van wat er eenige nachten tevoren was geschied. Raffles had zwijgend toegelisterd, de lippen op elkaar genepen en met duisteren blik gekeken in de richting van het Noorden,

Toen de reus eindelijk zweeg, nog altijd een weinig verlegen en ontdaan, zeide Raffles:

— Ik maak jou volstrekt geen verwijt, James! Je hebt stellig gedaan wat je kon en het is zonder eenigen twijfel alleen aan jou te danken, dat het nog zoo goed is afgelopen!

Henderson kreeg een kleur van genoeg, toen hij deze woorden hoorde en vervolgde:

— Wat Jerry betreft, Mylord — hij is den schurk al achterna gegaan, dien ik heb aangeschoten, dat weet ik zeker!

— En ik weet het ook, want wij hebben hem daarginds gezien! zeide Raffles bedaard.

Henderson slaakte een kreet van verbazing en riep uit:

— Gij hebt hem gezien?

— Ja, Henderson, ver in het Noorden! En het is te bejammeren dat wij Jerry niet eveneens gezien hebben, want dan hadden wij hem kunnen inlichten! Nu, wat niet geschied is, kan nog gebeuren! Want wij maken nog vandaag rechtsomkeert! Hij heeft zich zeker naar het kamp der gouddelvers begeven en daar hebben wij ook nog, het een en ander te verrichten, mijnheer Brand en ik!

Zij waren onder het spreken verder gegaan en keken nu een oogenblik zwijgend en glimlachend naar de jonggehuwden, die in een druk gesprek met elkander waren, terwijl Jim opgewonden gebaren maakte.

Maar de jonge pelsjager kreeg de anderen in het oog en riep reeds uit de verte:

— Hebt gij het gehoord, graaf? Heeft James u medegedeeld wat er nu weder geschied is?

— Ik ben op de hoogte, Jim!

— O, ik zou mij zelf wel kunnen ranselen, dat ik zoo lichtzinnig ben geweest, om Silvia alleen te laten! riep Jim op hartstochtlijken toon. Maar ik zweer u, dat ik haar nu niet meer verlaat!

— Daar doe je verstandig aan, Jim! zeide Raffles ernstig. Het is er hier de streek niet naar, om een jonge vrouw alleen achter te laten, vooral wanneer men omringd is door vijanden. Wat ons betreft, wij begeven ons onmiddelijk weder op weg.

— Waarheen, graaf?

— Naar het Noorden, Jim!

— Met welk doel?

— Wij willen Jerry helpen, dien ellendeling van een Slogan op te sporen.

Hoofdstuk VII.

Naar het Noorden.

Het overige van den dag werd gebruikt om toebereidselen te maken voor de reis en om vervolgens wat uit te rusten.

De jacht was zeer voorspoedig geweest en ofschoon er Jim zich tegen verzette, rustte Raffles niet, alvorens de jonge man alle huiden ten geschenke aannam van de dieren, welke Raffles en Brand geschoten hadden en dat waren er heel wat, zoodat de slede zwaar beladen was geweest en zij zelve hadden moeten loopen om haar te ontlasten.

En dien avond namen de drie mannen, die op zulk een zonderlinge wijze in het leven van Jim Cooper waren getreden, afscheid van den jongen pelsjager, zijn jonge vrouw en professor Armstrong, want de geleerde zou reeds den volgenden dag naar Fort Joekon vertrekken en daar de terugkomst van Raffles afwachten, die hem verder zou vergezellen tot het eerste spoorwegstation.

Jim had bijna tranen in de oogen, toen hij de hand drukte van de Engelschen, die hem zulk een grooten dienst hadden bewezen en hij drukte de hand van Henderson met zooveel kracht, dat zelfs die reus een pijnlijk glimlachje niet kon weerhouden.

De drie Engelschen overnachtten in het huis van Freece en stonden den volgenden morgen zeer vroeg op.

De honden waren uitstekend uitgerust en goed gevoed en zij zouden dus een lange reis gemakkelijk kunnen uithouden.

Ditmaal werd de slede slechts met het noodzakelijkste beladen, zooals een tent, munitie, dekens en eetgerij en de honden hadden dus geen zware vracht en deden met lust hun werk.

Nog had de lichte poolnacht geen plaats gemaakt voor den dag, toen de slede vertrok en een half uur later was er van de nederzetting niets anders meer te zien dan een zwarte vlek aan den horizon.

Raffles had aanstonds koers gezet naar de bronnen van de Kowak, die uitstroomt in de Kotzebu baai, die een onderdeel vormt van de Bering Straat.

Hij wilde deze dichtbevroren rivier over een honderdtal mijlen volgen, tot hij weder verder Noordelijk zou gaan, om zoo de Noatak te bereiken, een rivier die evenwijdig stroomt met de Kowak en zich eveneens uitstort in de zooveel genoemde baai.

Het was een tiental mijlen ten Noorden van laatsgenoemde rivier, in het land der Eskimo's, dat het goud ontdekt was, hetwelk een duizental gelukzoekers naar die plek had gelokt, die er aanstonds een kamp hadden gebouwd, dat den naam van dorp wel verdiende en dat zeker tweemaal zoo groot was als Yellow Creek.

De gelukzoekers hadden er den trotschen naam van Gold City aan gegeven — ofschoon het van een stad volstrekt niets had en alleen uit lage, uit zware boomstammen opgetrokken hutten bestond, waartusschen natuurlijk ook de kroegen en danshuizen niet ontbraken.

Jerry was den Engelschen twee volle dagreizen voor en daar Raffles wist, dat de man der bereden politie zoo goed als onvermoeibaar was, zoo begreep hij wel, dat hij hem waarschijnlijk niet zou kunnen inhalen, als er zich geen bijzondere omstandigheden voordeden.

Weliswaar had het opgehouden met sneeuwen maar ieder spoor, twee dagen geleden gemaakt, was volkomen uitgewischt en er was dan ook niet aan te denken, te trachten, den weg terug te vinden.

De sneeuw was ijshard en vlug gleeed de kleine groep over die bijna ijsharde oppervlakte.

Nu en dan vertoonde zich een sneeuwhoen, maar de mannen spaarden hun kruis en schoten er in den loop van dien eersten dag slechts twee, om daarmee hun maal te doen, benevens met een paar droge beschuiten, alles bespoeld met een slok met water aangengden brandewijn.

Dien geheelen dag trokken zij verder, met slechts enkele uren rust, gedeeltelijk over de Kowak, die met een ijsdek van bijna twee voeten dik bedekt was, zonder iemand te ontmoeten.

Het land was daar geheel onbewoond en pas honderden mijlen verder zouden zij de eerste Eskimo-dorpen bereiken.

Nu en dan zagen zij in de verte een van die vluchthutten, zooals de pelsjagers en de Indianen ze bouwen, om er een toevlucht te zoeken, in geval zij door een sneeuwstorm onderweg overvallen worden.

Des avonds hielden zij halt bij een van die hutten, die bewoond bleek te zijn door een halfbloed, die hen gaarne gastvrijheid verleende en dien zij den volgenden dag ruimschoots beloonden, met een half ons goede rooktabak.

Goed uitgerust en na een maaltijd van gedroogd rendiervleesch, melk en een soort maiskoeken, zetten zij hun weg weder voort.

En steeds omgaf hen de doodsche stilte van het Poollandschap, die slechts werd verbroken door het geklapwiek van een troep wilde ganzen en des nachts door een of anderen troep wolven.

Vier dagen trokken zij op deze wijze voort, nu en dan rustend, totdat zij eindelijk de Noatak bereikten, die hier bijna een kilometer breed was, maar van den eenen tot den anderen oever bevroren, zoodat het overtrekken niet de minste moeite bood, daar de oevers hier tamelijk vlak waren.

Het was omstreeks twee uur in den middag, toen zij den anderen oever van de rivier bereikten en zij moesten zich nu op slechts vijftien mijlen afstands van de nederzetting der gouddelvers bevinden — een afstand, dien de honden gemakkelijk in twee en een half uur konden afleggen.

Eerst werd een half uur gerust om te eten en toen werd het laatste gedeelte van den tocht aangevangen.

Nadat de drie mannen geruimen tijd zwijgend waren voortgegaan, begon Charly:

— Ik zou wel eens willen weten, of wij den man, dien wij zoeken daarginds zullen aantreffen.

— Ik weet het niet zeker! zeide Raffles hoofdschuddend. Als hij er was, had Jerry hem, dunkt mij, wel reeds kunnen arresteeren en dan hadden wij hen moeten tegenkomen, want hij moet dergelijke gevangenen steeds naar Fort Joekon overbrengen.

— Ik geloof dat de politieagenten het hier wel wat lastiger hebben dan de Bobbies in Londen! liet Henderson zich hooren.

— Het is in het geheel niet met elkander te vergelijken, James! gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Het komt hier menigmaal voor dat

een Constabel zijn gevangene over een afstand van acht dagen reizens moet transporteeren, met hem in eenzelfde vluchthut moet overnachten, op gevaar af dat zijn arrestant hem vermoordt en zomers te paard, 's winters per slede moet reizen! Men kan dan ook bij het corps alleen maar energieke, voor niets terugdeinzende en volkomen gezonde mannen gebruiken. Ik zou niet durven beweren, dat zij allen moreel even hoog staan — maar zij zijn even moedig en taai!

— Als wij onzen man in Gold City niet vinden, wat ben je dan van plan? vroeg Charly na eenige oogenblikken.

— Dan ben ik van plan net zoolang te zoeken, totdat ik hem vind! antwoordde Raffles kortaf. Het is bijna niet mogelijk dat een man zich hier lang kan verbergen, zonder dat hij zich tenslotte bloot geeft, hij moet toch zijn voorraden vernieuwen, zijn zout, zijn tabak, zijn patronen, zijn brandewijn!

— Wat doe je, wanneer je Jerry daar ontmoet?

— Ik denk, dat ik hem zal aanbieden met hem samen te werken, maar dat zal wel van de omstandigheden afhangen!

En weer vervielen de mannen in stilzwijgen, ernstig gestemd door de drukkende stilte, die hier heerschte en door de woestheid van het landschap dat hen omringde.

Want zij bevonden zich hier in een bergachtig terrein en de sneeuw had niet overal houvast kunnen vinden op de gladde, steile hellingen der woeste rotsen.

Het was bijna vijf uur en de zon zou juist onder de kim verdwijnen, om daar dan als het ware te blijven hangen en die lichtende schemering te veroorzaken, welke de Poolnachten van zulk een geheimzinnige schoonheid doet zijn, toen zij Gold City als het ware ontdekten, aan hun voeten, nadat zij een heuvel beklommen hadden, welke de vallei afsloot, op welker bodem Gold City was gebouwd.

Een oogenblik hielden zij halt en zagen neer op die ruwe, besneeuwde hutten, grillig dooreengeplaatst, bijna van denzelfden vorm en alleen in grootte verschillend.

Er klonk een dof rumoer uit het dorp op, want de goudgravers waren zoeven van het werk teruggekeerd en hielden een van hun woeste drinkgelagen.

En toen daalde de slede, tegengehouden door de drie mannen, voorzichtig de andere helft van den

heuvel af en gleeed het goudgraversdorp in.

En reeds bij een der eerste hutten, veel grooter dan alle andere, hield Raffles plotseling op.

Zijn oog was gevallen op een met veertien honden bespannen slede, welke hij aan enkele bijzonderheden aanstonds herkende, het was de slede van Jerry, den politieman!

Raffles bukte zich en bekeek het sterke lederen tuig van de honden.

Op de borst-zeelen bevond zich in het midden een rond koperen plaatje, ter grootte van een dollar, hetwelk twee gekruiste staven vertoonde, het teeken van gezag en van de R. M. P.

Een vergissing was dus buitengesloten.

Raffles keek naar het houten huis en zag dat er boven de deur een ruw hangbord was aangebracht, beschilderd door een ongeoeffende hand, die waarschijnlijk een flesch en een kroes had willen afbeelden, naast elkaar op een tafel staande.

Daaronder stond met menie geschilderd: „De volle beker”.

Het huis had aan den voorkant naast de deur slechts twee vensters, zooals gewoonlijk in deze streken, voorzien van mica platen.

Daardoor stroomde het licht van eenige petroleumlampen naar buiten, die zooeven daar binnen waren aangestoken.

Een woest gedruisch klonk naar buiten, schorre stemmen, gezang en de klanken van een harmonika.

Maar plotseling, als bij tooverslag, hield daar binnen ieder gerucht op en het geluid van de harmonica stierf weg in een soort jammerenden kreet.

Raffles had zich van zijn sneeuwschoenen ontdaan, welk voorbeeld door zijn beide metgezellen gevolgd was, sloop naar een der ramen en keek naar binnen.

Hij onderscheidde eerst niets anders dan een verwarde menschenmenigte, maar toen begon hij iets meer te onderscheiden.

Hij keek in een ruime gelagkamer, die als twee druppels water geleck op die van Buck Howard en alleen maar een weinig kleiner was.

In een hoek was de toonbank en daarachter stond een zwaar gebouwde, volkomen kaalhoofdige man in een blauwe trui, zijn broek tot bijna onder de oksels reikend en opgehouden door lederen bretels, hij had een bleek en breed gezicht en een rood ringbaardje, dat hem deed gelijken op een circus clown.

Ongeveer in het midden van de gelagkamer

stond de onmisbare roulette, waaromheen een twintigtal mannen geschaard waren, waarvan de meesten blijkbaar zooeven waren opgestaan, van hun ruwe stoelen, want sommigen hielden de leuningn nog vast en keken strak naar een man, die op den drempel van de deur stond, in iedere hand een revolver en tot schieten gereed.

Raffles herkende hem met een oogopslag — het was Jerry de Mannendooder.

En even later zag hij op wien het gemunt was, want bij de speeltafel stond Dick Slogan, bleek en met door woede vertrokken trekken, de handen in de hoogte gestoken.

En naast hem stond zijn vriend Pete Hockins, eveneens met opgestoken handen.

En juist toen Raffles keek, staken twee mannen van den Sherif, die Jerry vergezeld hadden, het vertrek over, om op de beide schurken toe te gaan en hun hunne revolvers af te nemen.

Maar zij waren nog niet bij Slogan en zijn medeplichtige, of er greep plotseling weder een verandering van tooneel plaats.

Snel als het weerlicht greep de schurk den zwaren stoel bij de leuning en wierp dien voor de voeten van een der naderende mannen, die een vloek slaakte, struikelde en viel.

En voor Jerry had kunnen schieten, had Slogan een paar mannen terzijde geworpen en met een enkelen sprong het venster bereikt, dat hij op hetzelfde oogenblik openrukte.

Hij sprong naar buiten — en viel als het ware aan de borst van Raffles, die op vriendelijken toon zeide:

— Goeden avond, mijnheer Slogan! Blij u te zien! Maar wilt gij mij nu reeds verlaten? Dat is zeer onaardig van u! Neen, laat de revolver maar zitten — ik heb een zeer goede — de uwe kan nauwelijks beter zijn.

Slogan vloekte als een bezetene en trachtte zich los te rukken, maar hij worstelde vruchteloos. Raffles hield hem al te stevig vast.

Een oogenblik later kwam Jerry de deur uitsnellen en hij slaakte een kreet van blijde verbazing, toen hij zag dat Slogan in de val was geloopt en ontdekte, wie hem daar zoo plotseling ter hulp was gekomen!

— Dat noem ik boffen! riëp hij vroolijk uit, terwijl hij zijn revolvers opstak en een sterken lederen riem te voorschijn haalde, waarmede hij in een oogwenk armen en beenen van zijn arrestant bijeen bond en hem daarop kalm, als

een baal meel, op de harde sneeuw liet neervallen.

— Ik ben u grooten dank verschuldigd, graaf, en ik zegen het toeval dat u juist hier bracht! riep Jerry lachend uit.

— Het was geen toeval, waarde Jerry — wij kwamen hier in de hoop, dat wij u zouden kunnen helpen! riep Charly Brand uit, die naderbij was getreden.

— Dan dank ik u recht hartelijk. — gij hebt de streek helpen bevrijden van een gevaarlijken schurk, graaf — een hondsvot, die nu wel een paar jaartjes zal moeten brommen en dien wij in Fort Joekon wat beter zullen opsluiten dan hij het in Yellow Creek was!

De twee mannen van den Sherif hadden intusschen Hockins overmeesterd en geboeid naar buiten gebracht en een oogenblik daarna werd het tweetal naar de slede gevoerd en daar zonder veel omslag in geworpen.

Toen wendde Jerry zich opnieuw tot Raffles en vroeg:

— Gaat gij soms met ons mede, graaf?

Raffles scheen een oogenblik te aarzelen en antwoordde toen met een flauwen glimlach om de lippen:

— Het aanbod is zeer aanlokkelijk, maar ik zal het moeten afslaan! Ik ben namelijk van plan, hier in de buurt nog wat te jagen! Er is wild in overvloed, daarvan ben ik overtuigd.

— Gij hebt van mij geen raad aan te nemen — maar gij moet wel weten wat gij doet, en ik zou u in overweging willen geven voorzichtig te zijn, hernam de Constabel op ernstigen toon. Want gij bevindt u hier te midden van het ergste gespuis, dat het goud weer uitgeeft en verspilt zoodra men het heeft opgegraven, een verlopen bende, twistziek, altijd gereed met het mes of de revolver, nog een graadje erger dan wolven en niet verder te vertrouwen dan uw kogel reikt!

Maar Raffles haalde de schouders op en zeide kalm:

— Ik zal oppassen — ik blijf hier ook niet lang! Ik jaag hier op een bijzonder soort wild en als ik het geschoten heb — dan vertrek ik weder!

— Vaarwel dan, graaf en nogmaals bedankt voor uw goede hulp! riep Jerry uit.

Hij stak Raffles de hand toe, schudde ze krachtig en liet een fluitend geluid hooren.

Dadelijk trokken de honden aan en de slede gleeed weg in de groeiende duisternis van de Pool.

Raffles keek de slede een oogenblik na en wendde toen langzaam het hoofd om naar Charly, die naast hem was komen staan.

— Ik denk niet, dat wij hem ooit zullen terugzien, mijn jongen! zeide hij op zachten toon. Onze wegen scheiden zich — en zijn tegenwoordigheid is ook niet gewenscht bij de kleine grap, welke wij nu nog willen uithalen met die bende drinkende en vloekende schelmen!

Het aandeel, door Raffles in de arrestatie van Slogan genomen, was intusschen daarbinnen niet onopgemerkt gebleven en sommigen keken donker naar die drie indringers, die daar zoo eensklaps waren komen opdagen, misschien wel om de spoeling weer zooveel dunner te maken, en naar het zoo vurig begeerde goud te graven.

Maar Raffles stoorde zich bitter weinig aan die sombere, dreigende blikken.

Hij ging met Charly het drankhuis binnen, terwijl Henderson bij de slede achterbleef en riep met luide stem:

— Een rondje voor allen, waard, om mijn aankomst en de arrestatie van dien bandiet te vieren!

Nu waren er wellicht vrienden van Slogan onder de aanwezigen — maar geen hunner zou het hebben afgeslagen, op zijn gevangenneming gratis eenige glazen te ledigen!

Reeds kwam de roodharige waard aanloopen, om de glazen te vullen uit een geweldig groote kruik jenever, maar Raffles weerhield hem met een gebaar en riep lachend:

— Neen, vriend! Ditmaal niets van jou bocht! Ik heb wat beters bij mij en je zult er zelf ook van mogen meeproeven! Dan zul je kunnen oordeelen of mijn drankje niet beter smaakt dan jou aangelengd goedje! Ik heb echten Hollandschen brandewijn meegebracht!

Een juichkreet deed zich hooren, want voor deze ruwe kerels was drank en goud het leven.

En de waard was wel verplicht, toe te geven, al bromde hij ook eenige verwenschingen aan het adres van dien vreemdeling, die hem zijn verdiensten ontnam!

De glazen en kroezen werden gevuld uit een groote flesch, welke Raffles uit zijn diepen zak te voorschijn had gehaald en men stootte aan en niemand lette er op, dat de twee vreemdelingen niet zelf meedronken....

Ook de waard dronk een beker in een enkel teug leeg.

— Dat is kras goedje! riep een zwaarbouwde kerel met verward zwart haar, en ik geloof, dat ik er verstand van heb! Het stijgtje waarachtig naar je hoofd!

Dat scheen inderdaad het geval te zijn, want er waren nog geen volle vijf minuten verlopen of de mannen begonnen de een na den ander te knikkebollen en vielen in slaap waar zij stonden of zaten....

De kreten verstomden snel en ofschoon hier en daar een man zich onbewust trachtte te onttrekken aan den verdoovenden invloed van den drank en een paar passen in de richting van de deur wilde doen — het duurde niet lang, of allen waren tot onbeweeglijkheid gebracht.

— Het heeft wel iets van het betooverde slot, waarin Doornroosje sliep! zeide Charly Brand zachtjes lachend.

— Zoo is het. Alleen zijn die kerels minder mooi dan dat lieve prinsesje! beaamde Raffles. En er zal ook wel geen prins komen, om hen te doen ontwaken! Ja, mijn poedertje heeft nog

niets van zijn kracht verloren en ik ben nu verheugd, dat ik het zelfs bij deze jachtpartij niet in mijn bagage heb vergeten! Het zal wel een vollen dag duren, alvorens die snurkende troep weder ontwaakt! En nu snel aan het werk, Charly!

De twee mannen verloren geen tijd.

Zij gingen snel rond dóór de spaarzaam verlichte zaal, lichtten aller zakken en namen het stofgoud, dat op de speeltafel lag uitgestrooid.

In de lade van het buffet vonden zij voor eenige duizenden dollars aan stofgoud.

Binnen een kwartier was er in het geheele zaaltje geen gram goud meer te vinden — alles was verhuisd naar de zakken van Raffles en Brand....

Zij traden naar buiten, in de valse schemering en sprongen snel in de slede.

De zweep klapte en voort ging het — en Raffles wist, dat hij minstens een vollen dag voorsprong zou behouden op de bestolen gelukzoekers.

Veertien dagen later hadden zij veilig het dichtstbijzijnde spoorwegstation bereikt....

Een goed diner is niets zonder een
Cigaret J. v. K.

De volgende aflevering (No. 460) bevat:

De uitvinding van Bernard Reeve.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885